

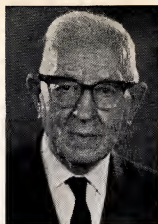

DESTER

November 1972
72e Jaargang
Nummer 11

Een inspirerende boodschap

PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Uitstel, zoals dit van toepassing is op de beginselen van het Evangelie, is de dief van het eeuwige leven, het leven in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon. Er zijn velen onder ons, zelfs leden van de Kerk, die denken dat zij zich niet behoeven te haasten om de beginselen van het Evangelie na te leven en de geboden te onderhouden.

Slechte gewoontes worden gemakkelijk gevormd maar niet zo eenvoudig afgeleerd. Geven wij ons over aan onze slechte gewoontes omdat wij denken dat het eigenlijk maar kleinigheden zijn die wij wel in het graf zullen kwijtraken? Verwachten wij dat ons lichaam in het graf gereinigd zal worden, en dat wij in de opstanding zullen voortkomen met volmaakte en geheiligde lichamen? Er zijn er onder ons die zulke dingen onderwijzen en zodoende hun eigen gedrag verontschuldigen door te zeggen dat zij in het graf gereinigd zullen worden.

Alma onderwees een heel andere leer. Hij zei tot Corianton: „Denk niet, dat jij van zonde tot gelukzaligheid zult worden gebracht, omdat er van herstelling is gesproken. Zie, ik zeg u: Goddeloosheid bracht nimmer geluk.

„Want wat zij uitzendt, zal wederom tot u terugkeren en worden hersteld; daarom veroordeelt het woord herstelling de zondaar in groter mate en rechtvaardigt hem geenszins.“ (Alma 41:10, 15.)

Laten wij de woorden van Alma niet vergeten: „Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen. (Alma 34:32.)

De Heer is altijd vriendelijk en vol genade. Indien wij tot Hem naderen, zal Hij tot ons naderen. „Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naastig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan. (L. en V. 88:63.)

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

November 1972
72e Jaargang · Nummer 11

Eerste Presidentschap:
Joseph Fielding Smith
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner

Raad der Twaalfen:
Harold B. Lee

Redactie

Doyle L. Green,
Director of Magazines
E.H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:
R.A. Mensink
Jacob Catslaan 13
Capelle aan den IJssel

Correspondent
Nederlandse Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Arlaweg 52
Amersfoort

Abbonementen

Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar,
f 15,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:

Pauk Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

INHOUD

De STER van deze maand	443
President Harold B. Lee, geordend tot elfde president van de Kerk	444
Joseph Fielding Smith, Apostel, Profeet, Vader van Israël.	448
Laat de Geest van reinheid overheersen. President Joseph Fielding Smith	452
Als gij gewillig en gehoorzaam zijt. Ouderling Gordon B. Hinckley	453
Vrijelijk hebt gij ontvangen: geef vrijelijk. George Albert Smith	456
Versterk uw broeders. Bisschop Robert L. Simpson	460
V & A	463
Wat de Schriften vertellen over de Heer dienen terwijl we jong zijn.	
Robert J. Matthews	464
Het Koninkrijk, later. James Waldrop	466
Onze getuigenis voor de wereld. President Hartman Rector Jr.	469
Vrede. Ouderling Eldred G. Smith	472
Wilford Woodruff: Man van geloof en ijver. Leon R. Hartshorn	474
DE kleine STER	
Puntenpuzzel. Carol Conner	161
Vrienden in Ierland.	162
Ze lijken hetzelfde. Walter Trag	164
Suikerkristallen.	165
Nephi, de zoon van Nephi. Mabel Jones Gabbott	167
Van vriend tot vriend. Ouderling Boyd K. Packard	170
Het armenkamp. Mary Pratt Parrish	173

Op de omslag

De voorkant van de omslag toont president Harold B. Lee, onlangs ondersteund als profeet, ziener, openbaarder en elfde president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Overzicht van de diensten in de zwitserse tempel in 1973

ZATERDAGS 1e zaterdag van de maand:

Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Frans
Dienst C: Frans

2e zaterdag van de maand:

Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Duits
Dienst C: Duits

ZATERDAGS 3e zaterdag van de maand:

Dienst A: Engels
Dienst B: Engels
Dienst C: Duits

4e en 5e zaterdag van de maand:

Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Duits
Dienst C: Duits

VRIJDAGS

De vrijdag voor de 3e zaterdag van de maand: Dienst D: Engels

De 2e vrijdag van de maand: Dienst B: Spaans (alleen op afspraak)

De 4e vrijdag van de maand: Dienst B: Italiaans (alleen op afspraak)

DINSDAGS, WOENSDAGS, DONDERDAGS, VRIJDAGS

Jan. 2 Gesloten
9 Fins
16 vrij voor afspraak
23 Duits: Westduitse Zending
30 Duits: Ring Berlijn (alleen priesterschap)
Feb. 6 Zweeds
13 vrij voor afspraak
20 Engels: Servicemen's Stake
27 vrij voor afspraak
Mrt. 6 Deens
13 Duits: Ring Hamburg
20 vrij voor afspraak
27 Duits: Zuidduitse Zending
Apr. 3 Fins
10 Duits: Ring Stuttgart
17 Duits: Middenduitse Zending
24 Duits: Oostenrijkse Zending
Mei 1 Frans: Frans-Belgische Zending
8 Duits: Zwitserse Zending
15 Duits: Westduitse Zending
22 Duits: Ring Berlijn
29 Frans: Frans-Zwitserse Zending
Juni 5 Duits: Noordduitse Zending
12 Duits: Ring Hamburg
19 Duits: Ring Zwitserland
26 vrij voor afspraak

Juli 3 Fins
10 Zweeds
17 Deens
24 Italiaans en Spaans
31 Frans: Franse Zending
Aug. 7 Zweeds
14 vrij voor afspraak
21 Deens
28 Duits: Westduitse Zending
Sep. 4 Duits + Engels (priesterschap)
11 gesloten
18 gesloten
25 gesloten
Okt. 2 gesloten
9 Duits: Noordduitse Zending
16 Duits: Ring Hamburg
23 Duits: Middenduitse Zending
30 Frans: Frans-Belgische Zending
Nov. 6 Internationale Priesterschap + Zweeds
13 vrij voor afspraak
20 Duits: Ring Zwitserland
27 Duits: Ring Stuttgart
Dec. 4 Duits: Zuidduitse Zending
11 Duits: Oostenrijkse Zending
18 vrij voor afspraak
25 gesloten

DAGINDELING

Dienst A: 7.00 uur
Dienst D: 17.30 uur

Dienst B: 10.00 uur
Namen worden binnen 30

Dienst C: 12.30 uur (zaterdags 13.00 uur)
minuten na bovenstaande tijden uitgegeven.

Endowments voor de levenden 10.00 uur, 13.00 uur (aanwezigheid in de tempel minstens één uur voor de tijd).

Huwelijksverzegelingen (levenden en doden): Na de diensten B en C of op afspraak.

Dopen: Op afspraak

Gesloten voor de zomer: 10 sep. — 4 okt.

Gesloten wegens feestdag: 31 mei

Gesloten wegens jaarwisseling: 24 dec. 1973 — 3 jan. 1974

Gesloten het hele jaar door: maandags

BELANGRIJK

Houdt Uw opgave in het oog.

Iedere ring en zending dient dezelfde hoeveelheid werk te verrichten (mannen en vrouwen), en wel het volgende:

- 100 dopen
- 100 endowments, incl. de voorbereidende verordeningen
- 110 verzegelingen van kinderen aan ouders
- 50 huwelijksverzegelingen

Al deze verordeningen dienen gedaan te worden, of de groep nu klein of groot is. Jeugdleiders dienen jongens en meisjes van 12 jaar en ouder aan te moedigen doopwerk te verrichten.

Voldoende voor dit doel geroepen tempelwerkers dienen de groep te vergezellen.

OVERIGE INSTRUCTIES

1. Lees het **Algemeen Kerkelijk Handboek No. 20 (1968)** en **Het Priesterschapsbulletin** na op tempelwerk.
2. Behalve voor verzegelingsdoeleinden, kunnen de ouders geen kinderen meenemen naar de tempel. Om aan hun ouders verzegeld te worden moeten kinderen van 8 jaar en ouder gedoopt zijn en hun eigen tempelaanbeveling hebben.
3. Elk gezin dat kinderen aan zich verzegeld wenst te hebben, dient in het bezit te zijn van een met de schrijfmachine ingevulde en gecontroleerde gezinslijst.
4. Een levend persoon die als ouder of als kind voorkomt op een gezinslijst, kan de volledig ingevulde lijst meenemen naar de tempel voor de verrichting van alle verordeningen voor het hele gezin. Doop en voorbereidende verordeningen dienen echter te geschieden voor endowment en verzegeling. Aangeraden wordt de lijst 2 of 3 weken te voren naar de tempel te sturen.
5. Voor dopen moeten de kinderen 12 jaar zijn en de jongens moeten het Aäronische Priesterschap dragen. Individuele of groepsaanbeveling is noodzakelijk.
6. Niemand kan een tempelaanbeveling krijgen voordat hij/zij een jaar lid van de Kerk is. Alleen het Eerste Presidentschap kan hierop een uitzondering maken.
7. Den eraan behoorlijk gekleed te tempel te betreden. Het is het **Huis des Heren**. Ga gekleed alsof U naar de avondmaalsvergadering gaat.
8. Indien U inlichtingen wenst, schrijf of bel gerust.

Het presidentschap van de Zwitsere tempel

Tempelplatz 4
CH - 3052 ZOLLIKOFEN
Tel. 41-31-570912

Immo Luschin v. Ebengreuth
Robert A. Simond
Georg J. Birsfelder

De Ster van deze maand

Deze maand geven wij een vollediger verslag betreffende het overlijden van president Smith en de aanstelling van president Lee als elfde president van de Kerk. Wij hebben ook de toespraak van president Smith er in opgenomen die hij aan het eind van de algemene vergadering hield in oktober 1971. Nu hij is overleden vinden wij deze boodschap bijzonder toepasselijk.

„Vrijelijk hebt gij ontvangen; geef vrijelijk“, door president George Albert Smith, behoort tot de serie Klassieken van het Mormoonse denken. Wij zullen er van tijd tot tijd een doen verschijnen.

Wellicht het meest ongewone artikel van deze maand is het verhaal „Het toekomstige koninkrijk“. Het gaat over een maar al te vaak voorkomend type kerklid, dat een droom heeft die zijn hele verdere levensloop verandert. Het verhaal sluit ook aan op „Een inspirerende boodschap“ van november.

Natuurlijk zijn wij van mening dat een van de grootste voordelen van dit tijdschrift is dat het de boodschappen en getuigenissen van levende profeten en apostelen bevat. Inspiratie en wijze raad worden gegeven in de toespraken van ouderling B. Hinckley, bisschop Robert L. Simpson, president Hartman Rector jr. en ouderling Eldred G. Smith.

Mogen wij u eraan herinneren dat de kinderpagina's van dit tijdschrift er uitgenomen kunnen worden. U kunt er een apart tijdschriftje van maken door de Ster precies in het midden open te vouwen, de nietjes open te buigen, de kinderpagina's eruit te lichten en de nietjes weer dicht te buigen.

PRESIDENT HAROLD B. LEE GEORDEND TOT ELFDE PRESIDENT VAN DE KERK

PRESIDENT HAROLD B. LEE geordend tot elfde president van de Kerk

Vrijdag, 7 juli 1972, zal in de annalen worden opgenomen als een van de belangrijkste data in de geschiedenis van de Kerk. In de morgen van die heldere, warme zomerdag werd in de heilige vertrekken van de tempel te Salt Lake president Harold Bingham Lee geordend en aangesteld door zijn medebroeders van de Raad der Twaalven als elfde president en profeet, ziener en openbaarder van het koninkrijk Gods op aarde.

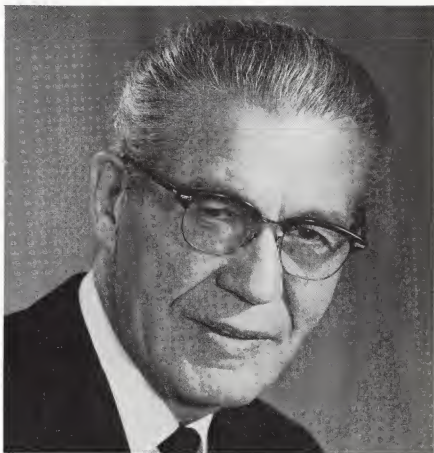
De handeling van de Raad vond plaats vijf dagen na de dood van president Joseph Fielding Smith, die op zondag, 2 juli, om ongeveer 9 uur 25 overleed. Donderdag 6 juli, werd de begrafenisdienst gehouden in het tabernakel te Salt Lake City en werd hij op de Salt Lake begraafplaats begraven.

De volgende dag, vroeg in de morgen, trok het besturend lichaam van de Kerk dat de profeet van de Kerk na zijn dood opvolgde, zich terug in de tempel om zich te beraden op de reorganisatie van het Eerste Presidentschap. President Lee, president van de Raad der Twaalven, werd krachtens zijn positie als oudste van de Raad geordend en aangesteld. President Spencer W. Kimball verrichtte de aanstelling. President Kimball wordt thans als oudste lid van de Raad der Twaalven de president der Twaalven.

Nadat hij was geordend, stelde President Lee zijn twee raadgevers in het Eerste Presidentschap aan, president N. Eldon Tanner als eerste raadgever en president Marion G. Romney als tweede raadgever, en president Kimball als president van de Raad der Twaalven. Door de handelingen van die dag is er een plaats vrijgekomen in de Raad der Twaalven. Verwacht wordt dat deze in oktober tijdens de halfjaarlijkse conferentie van de Kerk zal worden gevuld.

Op de gebeurtenissen van die morgen volgde een persconferentie en president Lee merkte op: „De belangrijkste boodschap die iemand in dit ambt aan de leden van de Kerk kan geven is: onderhoud de geboden van God, want daarop berust de veiligheid van de Kerk en van het individu. Onderhoud de geboden. Er is niets dat ik zou kunnen zeggen dat een machtiger of belangrijker boodschap is.

In antwoord op een vraag over de toestand in de wereld van vandaag zei president Lee, dat aan de profeet Joseph Smith 140 jaar geleden door God was verteld dat de vrede van de aarde zou worden weggenomen en Satan macht zou hebben over zijn gebied. „Is er hier na 140 jaar iemand die eraan twijfelt dat deze tijd er thans is?“ vroeg hij. Verder merkte hij op dat de Heer gezegd had dat Hij onder Zijn volk zou regeren, en „het krachtigste wapen dat ooit tegen

N. Eldon Tanner

de goddeloosheid van de wereld gebruikt kan worden zijn de machtige leringen van de beginselen van het evangelie van Jezus Christus. Daarvoor heeft Hij ze aan ons gegeven, om vrees, onwaarheid en goddeloosheid in de wereld te bestrijden."

Commentaar gevend op de uitdagingen die voor ons liggen, zei president Lee: „Wij aanvaarden deze taak in de wetenschap dat de Kerk groeit, hetgeen thans onze grootste uitdaging is. Onze grootste verantwoordelijkheid wordt nu om gelijke tred te houden met die groei en erop toe te zien dat de leden overal op de juiste manier gehoord, onderwezen en geleid worden. Door de genade van de Almachtige werden wij geleid om enkele hoekstenen te leggen, en wij hopen in de jaren die voor ons liggen op dat fundament te bouwen." Hij haalde een tekst aan uit de Schriften, die hij op zichzelf toepaste en welke aantoonde dat het de Heer is Die de Kerk leidt: „En ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen." (1 Ne. 4:6.)

President Lee stelde zijn raadgevers voor en zei: „Mag ik opmerken dat het mijn verantwoordelijkheid is mijn raadgevers te benoemen. Wij hebben enkele

Marion G. Romney

van de grootste mannen ter wereld, zij vormen de Algemene Autoriteiten van de Kerk. Een ieder van hen is even bekwaam als wij of anderen. Maar om te weten wie de goedkeuring van de Heer zouden ontvangen, was het nodig dat ik mij daar ernstig en indringend op bezon, en aan die taak heb ik mij gewijd. Ik kreeg het getuigenis welke mannen moesten worden geroepen als mijn raadgevers. Zij werden niet volgens de wil of keuze van mensen geroepen. Zij werden geroepen onder leiding en op aanwijzing van de Geest des Heren, en zij zijn mannen die voor de Heer aannemelijk zijn. Dat weten wij. Wij hebben er een getuigenis van gekregen."

Het nieuwe Eerste Presidentschap heeft een uniek internationaal karakter. President Lee werd in de Verenigde Staten geboren en groeide daar op; president Tanner woonde het grootste gedeelte van zijn leven in Canada, hoewel hij in de Verenigde Staten werd geboren. President Romney werd in Mexico geboren en groeide daar op. Nog een belangrijk punt is dat president Tanner nu drie presidenten van de Kerk als raadgever gediend zal hebben — president David O. McKay, president Joseph Fielding Smith, en nu president Harold B. Lee.

De man die in deze bedeling de elfde president is, president Lee, werd op 28 maart 1899 in Clifton (Idaho) geboren en werd op een boerderij opgevoed. Vanaf het moment dat hij op zeventienjarige leeftijd

zijn eerste functie aanvaardde als hoofd van een school, totdat hij op 6 april 1941 werd geroepen als lid van de Raad der Twaalven, was hij leraar (schoolhoofd in Idaho en Utah), zendeling (in de Westelijke Staten) zakenman, en ambtenaar in dienst van de overheid (lid van het bestuur van Salt Lake City).

Als president van de Ring Pioneer organiseerde hij in 1932 een voorraadschuur van bisschoppen, zodat de behoeftige en werkloze leden van de ring verzorgd konden worden. Toen de Kerk in 1936 deze programma's van de Welzijnszorg consolideerde tot één Welzijnszorg voor de gehele Kerk, werd Harold B. Lee de eerste directeur. Deze functie bekleedde hij 22 jaar.

Als algemene autoriteit heeft president Lee veel algemene kerkelijke comité's en hulporganisaties geleid en geadviseerd. De laatste jaren was hij nauw verbonden met het Uitvoerend Orgaan van de Raad voor de Coördinatie, had hij het toezicht op de organisatie en ontwikkeling van het programma waardoor thans veel van het onderwijs en de besturende programma's van de Kerk coördineren. Sinds 23 januari 1970 heeft hij een dubbele verantwoordelijkheid, nl. eerste raadgever in het Eerste Presidentschap en president van de Raad der Twaalven. Zijn veelzijdige ervaringen hebben hem dus goed voorbereid op het unieke leiderschap waartoe hij thans is geroepen.

President Tanner kwam voor het eerst in de algemene belangstelling van de Kerk te staan toen hij in 1960 werd geroepen als assistent van de Raad der Twaalven. In 1962 werd hij ondersteund als lid van de Raad der Twaalven, en het jaar daarop werd hij geroepen als tweede raadgever in het eerste presidentschap, onder president David O. McKay. Dit ambt bekleedde hij ook tijdens het bestuur van president Joseph Fielding Smith.

Nathan Eldon Tanner werd op 9 mei 1898 geboren en op een boerderij groot gebracht. Als jongeman werd hij leraar. Hij trad in dienst van het gouvernement en werd in de provinciale wetgevendende macht van Alberta gekozen, daar werd hij voorzitter van het Huis van Afgevaardigden. Hij was werkzaam als lid van het provinciale kabinet en was hoofd van het Departement van landerijen en mijnen voordat hij zijn intrede deed in het particuliere zakenleven. Hij was president van de grote Canadian Pipe Line Company en ook president van de Ring Calgary op het moment dat hij een algemene autoriteit werd.

Zowel vandaag als in 1970, toen de volgende woorden werden geschreven, is het waar dat „zijn scherpzinnig beleid in het Eerste Presidentschap goed ge-

Tijdens de persconferentie die volgde op de reorganisatie van het Eerste Presidentschap: President Romney (rechts), president Lee, president Tanner.

bruikt werd, evenals zijn andere grote eigenschappen voor wat betreft eerlijkheid, integriteit en welvoeglijkheid, waardoor uit verschillende maatschappelijke standen vrienden voor de Kerk werden verworven." (*Era*, februari 1970, blz. 3.)

President Romney werd op 6 april 1941 een algemene autoriteit toen hij werd geroepen als assistent van de Twaalven. In oktober 1951 werd hij apostel.

Hij werd geboren op 19 september 1897 in Colonia Juarez, in Mexico. In 1912, bij het uitbreken van de Mexicaanse revolutie, vluchtte hij met zijn familie naar het noorden, naar Texas. Later vestigden ze zich in Rexburg (Idaho), waar zijn vader president werd van het Ricks College.

Van beroep was president Romney advocaat en had zitting in de besturen van vele firma's en onderwijsinstellingen. Hij was een der leiders die het plan voor de Welzijnszorg aan het eind van de dertiger jaren ontwikkelde, toen hij president was van de Ring Bon-

neville. Later, als algemene autoriteit, diende hij als voorzitter de Welzijnszorg voor de gehele Kerk. Zijn andere besturende taken omvatten verantwoordelijkheden in het zendingsprogramma, het Bouwcomité van de Kerk, het huisonderwijs en comité's voor de gezinsavond.

President Kimball, die president van de Raad der Twaalven wordt nadat hij de afgelopen twee en een half jaar als waarnemend president diende, werd op 28 maart 1895 in Salt Lake City geboren en bracht het grootste gedeelte van zijn jeugd en jongelingschap in Arizona door. Hij blonk uit in burgerlijke en zakelijke aangelegenheden, diende als president de Ring Mt. Graham in Stafford (Arizona), toen hij op 8 juli 1943 werd geroepen tot de Raad der Twaalven.

Gekweld door een ontsteking in zijn keel, werd hij geopereerd en werden een van zijn stembanden en een gedeelte van een andere in 1957 verwijderd. Hij was echter in staat zijn stem weer te ontwikkelen en thans spreekt hij met een diepe en rustige overdracht, wanneer hij welsprekend en krachtig getuigt van de goddelijkheid, de zending en de leringen van de Heer Jezus Christus. Zijn toespraken en geschriften hebben door verhalen dikwijls de vorm van gelijkenissen en vallen op door hun helderheid van gedachten en recht door zee gaande uiteenzettingen van de beginselen van het Evangelie.

Alle leden en alle ambtenaren en leiders van de Kerk krijgen de gelegenheid om deze zeer gewaardeerde en geliefde leiders te ondersteunen op de ringconferenties en op de plechtige bijeenkomst van de 142ste halfjaarlijkse algemene conferentie in oktober.

Overal gaan de gebeden en gedachten van de leden thans uit naar President Lee en zijn raadgevers, daar zij ten behoeve van ons de zaken van het koninkrijk leiden.

○

Spencer W. Kimball

JOSEPH FIELDING SMITH, APOSTEL, PROFEET, VADER VAN ISRAËL

Joseph Fielding Smith — een zoon van God, apostel van de Heer Jezus Christus, profeet van de Allerhoogste, en boven alles een vader in Israël — werd door de Heer van wie hij zoveel hield en die hij zo goed diende, naar andere en grotere werken geroepen in Zijn eeuwige wijngaard.

Zou het verkeerd zijn als wij zeiden dat wij ons verheugen — niet over zijn sterven, doch wel over de glorierijke ervaringen die hij in zijn proeftijd had en die hun climax vonden in zijn terugkeer naar die God die hem de adem gaf?

Zou het verkeerd zijn indien wij ons met de engelen verheugden dat deze geliefde en uitverkoren zoon van een genadig Vader het geloof heeft behouden, de volheid van Zijn schepping heeft vervuld en nu de eeuwige rust is ingegaan?

Joseph Fielding Smith — een zoon van God; een die oprecht en getrouw was in vroegere koninkrijken; een die zijn eerste staat behield en van vreugde juichte bij het vooruitzicht van de sterfelijkheid; een die gerekend wordt tot de edelen en groten in de eeuwigheid — verliet de tegenwoordigheid van de Eeuwige en werd hier uit godvrezende ouders geboren op 19 juli 1876.

Bijna een eeuw na zijn vertrek uit zijn hemels tehuis — na 96 jaar min 17 dagen als vreemdeling en pelgrim vertoefd te hebben onder sterfelijke mensen — werd hij naar huis geroepen om verslag uit te brengen van zijn rentmeesterschap en meer licht en kennis te ontvangen van die God Wiens stem hij in zijn leven heeft gehoord en Wiens gezicht hij in zijn nieuwe woonplaats zal aanschouwen.

Hij heeft de hele wapenrusting Gods gedragen, de goede strijd gestreden, het geloof behouden en oprecht en getrouw is hij nu de vreugde des Heren, Die hij zo goed gediend heeft, ingegaan.

Zijn sterfelijke proeftijd eindigde zondag 2 juli 1972, 's avonds om 9 uur 25. Nu heeft hij zich vol vreugde herenigd met zijn familie en vrienden in het paradijs van God. In die geestelijke sfeer zal hij verder arbeiden, zoals hij zo lang en heldhaftig deed tijdens een van geloof vervuld verblijf onder sterfelijke mensen.

Gedurende zijn leven en werken onder ons

Vader en zoon, beiden president van de Kerk: Joseph Fielding Smith, toentertijd lid van de Raad der Twaalf, en president Joseph F. Smith. (gefotografeerd 2 mei 1914)

De familie Smith in 1938 of 1939.

is het tabernakel van zijn geest oud geworden; de vitaliteit en kracht van de jeugd waren niet meer de zijne. De macht om alles te doen wat hij wenste in dienst van zijn Heer was verminderd. De last van zijn hoge leeftijd heeft zijn tol geëist en dus kwam, evenals bij alle mensen, de dood, „ter vervulling van des Groten Scheppers barmhartig plan.“ (II Ne. 9:6.)

Nu is hij vrij. Niet langer belemmerd door de ziekten en kwalen van die aardse woning die hem zo lang en zo goed in dit leven huisvestte. Hij kan nu in de dingen Zijns Vaders zijn zonder beperkingen of belemmeringen. Hij heeft nu de volledige kracht en sterkte van de eeuwige jeugd. (Zie Luk. 2:49.)

In de jaren van zijn achteruitgang bleef hij verzekerd van de liefde en het gezelschap van zijn familie en geliefde medewerkers in de bediening, de Algemene Autoriteiten van de Kerk. Geen twee andere mannen zouden bezorgder voor zijn welzijn geweest kunnen zijn, niet meer verlangd kunnen hebben zijn gezichtspunten weer te geven en zijn stem te zijn, dan deze twee pilaren van geestelijke kracht en gerechtigheid, de presidenten Harold B. Lee en N. Eldon Tanner. Hiervoor heeft en zal de Heer hen eeuwig zegenen.

Maar nu rust president Smith veilig uit in een andere heilige en blijde kring van vrienden en familieleden. Hij is bij zijn lieve Louie die hem twee dochters schonk — Josephine (Rheinhardt) en Julina (Hart) — voordat zij bevrijd werd van de lasten der sterfelijkheid en een tehuis vond bij de heiligen in de geestenwereld. Hij is weer bij Ethel, de trouwe en goede moeder van negen van zijn kinderen — Emily (Myers), Naomi (Brewster), Lois (Fife), Joseph Fielding jr., Amelia (McConkie), Lewis, Reynolds, Douglas en Milton. En wederom heeft hij zijn geliefde Jessie naast zich, de vrouw die meer jaren met hem hier doorbracht dan de anderen en die zoveel deed om hem te helpen en aan te moe-

digen wanneer hij gebukt ging onder de lasten die hij droeg.

Hij is wederom bij zijn vader (president Joseph F. Smith) en zijn moeder (Julina Lambson Smith) — ouders die hij gehoorzaamde, eerbiedigde en eerde in de volle betekenis van de wet die met de Tien Gebooden door de Godheid werd gegeven. Hij verheugt zich weer in de liefde en hereniging met zijn zoon Lewis, die zijn leven gaf bij de verdediging van zijn land in de tweede wereldoorlog; en met president David O McKay, en grote menigten broeders die met hem samenwerkten, en dan vooral de profeet Joseph Smith en zijn grootvader, de patriarch Hyrum Smith.

President Joseph Fielding Smith bekleedde het hoogste ambt in de Kerk en het koninkrijk van God op aarde. Vanaf 7 april 1910, toen hij door zijn vader geordend werd tot apostel en aangesteld werd als lid van de Raad der Twaalven, tot aan het uur van zijn sterven, heeft hij met onvermoeide ijver gewerkt onder de machtigen en deemoedigen als bijzonder getuige van de naam des Heren. Waarschijnlijk heeft in deze bedeling geen man meer mijlen gereisd, meer vergaderingen bijgewoond, meer toespraken gegeven, meer verordeningen voltrokken, of meer boeken geschreven om de waarheid en zaligheid te verkondigen, dan hij heeft gedaan. Voor de komende jaren zal zijn stem uit het stof spreken, want nog ongeboren generaties zullen de leer van het Evangelie uit zijn geschriften vernemen.

En toch waren weinig mannen minder onder de indruk van hoge ambten, bijzondere status of uitverkoren posities, dan hij. In vele toespraken verkondigde hij dat de uitverkoren zegeningen en kronen van heerlijkheid voor de heiligen in de eeuwigheden zonder einde zullen voortkomen uit het leven dat ze leiden, de wetten die ze onderhouden en de familiebanden die ze willen aangaan.

Op de begrafenis van zuster David O. McKay, nadat enkele grote bijdragen genoemd waren die door haar en President McKay waren geleverd, zei hij: „Groot en belangrijk was hun dienstbetoon in de Kerk en in de wereld; hun grootste zegeningen zijn en zullen voortvloeien uit de eeuwige familiebanden.”

Op de begrafenis van ouderling Richard L. Evans sprak hij weer in diezelfde geest. Nadat hij het alom verbreide werk en de invloed van broeder Evans geprezen had, zei hij: „Maar als wij nu terugblikken op zijn werk en bestuur, maakt het feit dat hij verkoos die dingen te doen, die hem verzekeren van eeuwige heerlijkheid in het koninkrijk van onze Vader, meer indruk op ons dan alle andere dingen. Hij deed de dingen die noodzakelijk zijn om zijn eigen zaligheid uit te werken. Hij werd gedoopt en ontving de Gave des Heiligen Geestes. Hij trouwde met zijn geliefde Alice in het Huis des Heren voor tijd en alle eeuwigheid. Hij gehoorzaamde de wetten van het Evangelie en hij behield het geloof.

„In de ogen van de Heer bestaat ware grootheid daarin, dat wij de geboden onderhouden en die dingen goed doen die het gemeenschappelijk deel zijn van alle trouwe heiligen . . .

„Ik ken geen grotere hoop, geen heerlijker leerstelling, geen vertroostender kennis dan deze: dat het gezinsverband altijd zal blijven bestaan onder hen die geloven en de wetten van God in hun volheid gehoorzamen.”

Als mens en als profeet zal president Smith voor altijd in de harten der heiligen bewaard blijven.

Laat de Geest van reinheid overheersen

PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Toespraak gehouden tijdens de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie

Mag ik ten overstaan van u mijn oprechte waardering uitspreken voor het geloof, de toewijding en dienstbaarheid van de twee grote mannen die mij in het Eerste Presidentschap van de Kerk terzijde staan.

President Harold B. Lee is een geestelijke reus met een geloof als dat van Henoeh. Hij heeft de geest van openbaring en verheerlijkt zijn roeping als profeet, ziener en openbaarder.

President N. Eldon Tanner is ook één van de edele en grote mannen, die in de eeuwigheid werd voorbereid om het belangrijke werk, dat hij nu in de Kerk van de Heer doet, te verrichten. Hij is

een onkreukbaar man met weergaloze bekwaamheden.

Het Eerste Presidentschap van de Kerk vormt een eenheid, en het is mijn gebed dat wij altijd één mogen zijn zoals Jezus zei dat Hij, de Vader en de Heilige Geest één zijn. (Zie L. en V. 20:28.)

En deze zelfde eenheid moet in ieder ringpresidentschap, iedere bisschop en in ieder quorumpresidentschap van de priesterschap overheersen.

Ik ben ook dankbaar voor het werk en de bediening van president Spencer W. Kimball en de overige leden van de Raad der Twaalen, evenals voor alle

Algemene Autoriteiten, en ik wil dat u weet dat ik van deze broeders houd. In mijn hart voel ik de behoefte om de getrouwe leden van de Kerk te zegenen. Net zo zeker als zij voortgaan de paden der waarheid en deugd te bewandelen, zullen zij de rechtvaardige verlangens van hun hart vervuld zien en voortgaan om als de tijd daar is de eeuwige beloning in het koninkrijk van onze Vader te ontvangen.

Ik heb er mijn hele leven naar gestreefd de geboden te onderhouden en die dingen te doen die de Heer beghagen. Ik wil u mijn getuigenis geven van Zijn goedheid voor mij en eveneens van Zijn goedheid voor al Zijn kinderen, die het verbond hebben gesloten om Zijn geboden te onderhouden.

Zoals ik hier nu sta, in wat ik misschien de schemer van het leven mag noemen, met het besef dat ik in de nabije toekomst verantwoording zal moeten afleggen van mijn sterfelijk rentmeesterschap, geef ik wederom mijn getuigenis van de waarheid en de goddelijkheid van dit grote werk.

Ik weet dat God leeft en dat Hij Zijn Geliefde Zoon in de wereld gezonden heeft om te boeten voor onze zonden.

Ik weet dat de Vader en de Zoon verschenen aan de profeet Joseph Smith om deze laatste bedeling van het Evangelie in te luiden.

Ik weet dat Joseph Smith een profeet was en is; bovendien dat dit de Kerk van de Heer is en dat het Evangelie voort zal gaan totdat de aarde vol van kennis des Heeren zal zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken. (Zie Jes. 11:9)

Ik ben ervan overtuigd dat wij allen de Heer liefhebben. Ik weet dat Hij leeft en ik zie uit naar de dag dat ik Zijn aangezicht zal zien en ik hoop dat Zijn stem tot mij zal zeggen: „Komt, gij gezegende Mijns Vaders, beërfd dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.” (Zie Mt. 25:34.)

En ik bid dat dit geluk ons allen ten deel zal vallen wanneer de tijd voor ons daar is, en ik zeg dit in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Toespraak gehouden tijdens de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie

OUDERLING GORDON B. HINCKLEY
van de Raad der Twaalfen

„Als gij gewillig en gehoorzaam zijt”

Onlangs stond ik op Trafalgar Square in Londen en keek naar het standbeeld van Lord Nelson.¹ Op de voet van dit standbeeld stonden de woorden die hij op de ochtend van de Slag van Trafalgar sprak: „Engeland verwacht dat iedere man zijn plicht zal doen.” Lord Nelson sneuvelde evenals vele anderen op die historische dag in 1805, maar Engeland werd als natie gered en Groot-Brittannië werd een wereldmacht.

Het beeld van plicht en gehoorzaamheid is sinds die tijd ernstig getaand. Dit is geen nieuw verschijnsel. Het is zo oud als de menselijke geschiedenis. Jesaja verklaarde tegenover het oude Israël: „Indien gijlieden willig zijt en hoort, zo zult gij het goede dezès lands eten;

„Maar indien gij weigert, en weder-spannig zijt, zo zult gij van het zwaard gegeten worden; want de mond des Heeren heeft het gesproken.” (Jes. 1:19-20.)

Ik herinner me dat ik als veertien- of vijftienjarige jongen hier in de Tabernakel zat — op het balkon, rechts achter de klok, en dat ik president Heber J. Grant hoorde vertellen wat hij als jongen voelde wanneer hij het Boek

van Mormon las. Hij sprak van Nephi en van de grote invloed die Nephi op zijn leven uitoefende. En toen haalde hij met krachtige stem en zoveel overtuiging, dat ik dit nooit zal vergeten, de woorden van Nephi aan: „Ik zal heengaan en doen, wat de Heer heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Ne. 3:7.)

Bij die gelegenheid nam ik het besluit te proberen te doen wat de Heer bevolen had. Ik zou willen dat ik de macht bezat om door de Geest des Heren op gelijke wijze iemand van de aanwezigen te beroeren.

Wat gebeuren er wonderbaarlijke dingen wanneer de mens met geloof in gehoorzaamheid wandelt tot het doel dat van hem geëist wordt! Onlangs las ik het interessante verhaal van Commandant William Robert Anderson, de marineofficier die het bevel voerde over de onderzeeër „Nautilus”², die van de Stille Oceaan onder de ijskap van de Noordpool door naar de Atlantische Oceaan voer, een gewaagde en gevaarlijke daad. Het ver-

telde een aantal soortgelijke gevaarlijke ondernemingen. Het eindigde met de verklaring dat hij in zijn portefeuille een vodge papier met zich meedroeg dat de volgende woorden bevatte, die ik u aanbeveel:

„Ik geloof dat ik altijd goddelijk geleid word,

Ik geloof dat ik altijd de goede weg zal nemen,”

Ik geloof dat God altijd een weg zal maken waar geen weg is.”

Ook ik geloof dat God een weg maakt waar geen weg is. Ik geloof dat, indien wij in gehoorzaamheid aan de geboden van God wandelen (Zie L. en V. 89:18), indien wij de raadgevingen van de priesterschap volgen, Hij een weg zal openen waar geen weg schijnt te zijn.

Op Trafalgar Square in London is het Nationale Kunstmuseum van Engeland, waar het schilderij hangt van Sir Joshua Reynolds³, dat Samuël als jongen voorstelt, die als kind een stem hoorde en antwoordde: „Spreek, want Uw knecht hoort.” (Sam. 3:10.)

Vanaf die dag wandelde Samuël in gehoorzaamheid aan de geboden van God en hij werd de grote profeet van Israël. Hij koos en ordende zowel Koning Saul als Koning David. En hij zette tegen Saul in een berisping die door de eeuwen bekend is gebleven: „Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.” (I Sam. 15:22.)

Ik put kracht uit een eenvoudige verklaring van de profeet Elia, die koning Achab waarschuwde voor droogte en hongersnood die over het land zouden komen. Maar Achab spotte. En de Heer vertelde Elia weg te gaan en zich aan de beek Krith te verbergen, dat hij uit de beek moest drinken en dat hij door de raven zou worden onderhouden. En de Schrift geeft een eenvoudige en prachtige verklaring: „Hij ging dan heen, en deed naar het woord des Heeren; (I Kon. 17:5.)

Er werd niet geredetwist. Er waren geen verontschuldigheden. Er werd niet omheen gedraaid. Elia „ging dan heen en deed naar het woord des Heeren.” Hij werd gered van de verschrikkelijke

rampen die kwamen over hen die spotten, redetwisten en twijfelden.

Het is niet altijd eenvoudig om gehoorzaam te zijn aan de stem van de Heer. Wij voelen ons misschien onbekwaam. Herhaaldelijk put ik kracht uit het gesprek van Mozes met Jehova, Die hem riep om Israël uit Egypte te leiden. Mozes was een vluchteling en een schaapsherder. Hoe vreselijk onbekwaam moet hij zich gevoeld hebben!

„Toen zeide Mozes tot den Heere: Och Heere! ik ben geen man wel ter taale, noch van gisteren, noch van eergisteren, noch van toen af, toen Gij tot Uw knecht gesproken hebt; want ik ben kwaar van mond, en zwaar van tong. (En dan kan ik hem bijna horen zeggen: „Vraag dit alstublieft niet aan mij.”) (Ex. 4:10.)

„En de Heere zeide tot hem: Wie heeft den mens den mond gemaakt, of wie heeft den stomme, of dove, of ziende, of blinde gemaakt? Ben Ik niet, de Heere? En nu ga henen, en Ik zal met uw mond zijn, en zal u leren, wat gij spreken zult.” (Ex. 4:11-12.)

In 1837 toten de Kerk in Kirtland, Ohio, strijd leverde, riep de profeet Joseph Smith Heber C. Kimball om naar Engeland te gaan om daar een begin met het werk te maken. Broeder Kimball uitte zijn zelfvernederend: „Oh Heer, ik ben een slecht spreker en volkomen ongeschikt voor zulk een werk; hoe kan ik daarheen gaan en in dat land prediken, dat in de christelijke wereld zo bekend is om zijn wetenschap, kennis en vroomheid ... en aan een volk waarvan de intelligentie spreekwoordelijk is!”

Maar bij nader inzien voegde hij eraan toe: „Al deze overwegingen deden mij echter niet afwijken van het pad van mijn plicht: op het moment dat ik de wil van mijn hemelse Vader begreep, voelde ik het besluit dat ik op goed geluk moest gaan, en ik geloofde dat Hij mij door Zijn almachtige kracht zou bijstaan en mij met iedere eigenschap, die ik nodig had, zou begiften; en hoewel ik zeer veel van mijn gezin hield en hen bijna in hulpbehoevende omstandigheden moest achterlaten,

voelde ik dat de waarheid, het Evangelie van Christus, het zwaarste woog.” (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, Bookcraft, 1967 blz. 104.)

Hij reisde over de zee en begon het werk in Preston, Lancashire, met de duivels der hel die hem en zijn collega's tegenwerkten. En op deze wijze werd er een begin gemaakt aan een werk in dat deel van de wereld dat het leven van honderdduizenden mensen heeft gezegend. De grote conferentie die onlangs in Manchester werd gehouden was slechts een afspiegeling van dat angstige, maar getrouwe begin.

De opdrachten die ons gegeven worden, kunnen onplezierig zijn. Naaman, de melaatse, kwam met zijn paarden, zijn wagen, geschenken en goud naar de profeet Elisa om genezen te worden. Zonder hem te ontvangen zond Elisa hem een bode, die tot hem zei: „Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen en gij zult rein zijn!”

Maar Naaman, de trotse en hooghartige krijgsoverste van de koning van Syrië, werd zeer toornig en toog weg. Slechts toen zijn knechten met hem spraken werd hij nederig genoeg om terug te keren. Het verslag luidt: „Zo klom hij af, en doopte zich in de Jordaan zevenmaal, naar het woord van den man Gods; en zijn vlees kwam weder gelijk het vlees van een kleinen jongen; en hij werd rein.” (II Kon. 5:14.) In deze zaal zit een man die velen van u kennen. Enkele jaren geleden werd hij op zending geroepen in de Western States Mission, waarvan het hoofdkantoor zich in Denver, Colorado, bevindt. Hij was reeds enkele malen als lid van het studentendispuut in Denver geweest. Het was niet ver weg, net over de bergen. Hij en zijn ouders hadden gedroomd van een meer exotisch zendingsgebied, „een van die verre plaatsen met die vreemde namen.” Zijn vrienden glimlachten. Enkele goede bekenden twijfelden aan de wijsheid en de inspiratie van deze roeping. Waarom zou zo'n uitverkoren jongeman uit Salt Lake City in Denver op zending geroepen worden? Maar hij

ging. Hij werd een krachtige zending. Er zijn heden mensen die God danken voor zijn komst. Hij werd raadgever van de zendingspresident en had een prachtige gelegenheid om zijn leiderscapaciteiten te ontwikkelen. Hij ontmoette daar een mooi meisje waarmee hij later trouwde. Door de opmerkelijke en bijzondere gelegenheden van die zending ontwikkelde hij de eigenschappen die hem in zijn beroep deden uitblinken. Nu zit hij hier als een van de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven.

Ik denk dat ik hieraan moet toevoegen dat een man die hier achter mij zit, president Harold B. Lee, onder soortgelijke omstandigheden naar hetzelfde zendingsveld ging en door die gehoorzaamheid enige van die grote en fantastische eigenschappen ontwikkelde die wij in zijn leven herkennen en waardoor wij zoveel van hem houden. Mag ik u iets vertellen van mijn persoonlijke en heilige getuigenis? Ongeveer 40 jaar geleden was ik in Engeland op zending. Ik was genoemd om op het kantoor van de Europese zending te werken onder leiding van president Joseph Merrill (1886-1952) van de Raad der Twaalven, die toen president van de Europese Zending was. Op een dag schreven drie of vier Londense kranten een artikel over de herdruk van een oud boek. Het was in een sarcastische en onaangename stijl geschreven en het zei dat het boek een geschiedenis van de mormonen was. President Merrill zei tegen mij: „Ik wil dat je naar de uitgever gaat en hiertegen protesteert.“ Ik keek hem aan en stond op het punt te zeggen: „U bedoelt mij toch niet?“ Maar ik zei gedwee: „Ja, mijnheer.“

Ik moet toegeven dat ik bang was. Ik ging naar mijn kamer en ik voelde mij zoals Mozes zich ongeveer gevoeld moet hebben toen de Heer hem vroeg naar de Farao te gaan. Ik bad. Ik had magpijn van de zenuwen toen ik het station binnenging om de ondergrondse naar Fleet Street te nemen. Ik vond het kantoor van de directeur en gaf mijn visitekaartje af bij de receptioniste. Zij nam het aan en ging

het kantoor binnen. Spoedig keerde zij terug en zei dat mijnheer Skeffington het te druk had om met mij te spreken. Ik antwoordde dat ik 7500 km had afgelegd en dat ik zou wachten. Tijdens het daaropvolgende uur ging zij tot drie of vier keer toe het kantoor binnen en ten slotte nodigde zij mij uit binnen te komen. Ik zal nooit vergeten wat ik zag toen ik naar binnen ging. Hij rookte een lange sigaar en zijn gezicht scheen mij te zeggen „Stoor mij niet.“

Ik had de artikeltjes in mijn hand. Ik weet niet wat ik daarna zei. Het scheen alsof er een andere kracht door mij sprak. In het begin verdedigde hij zich en was zelfs strijdlustig. Daarna werd hij milder. Ten slotte beloofde hij mij er iets aan te doen. Binnen een uur werd er naar iedere boekhandelaar in Engeland een bericht gestuurd dat de boeken naar de uitgever moesten worden teruggestuurd. Tegen zeer hoge kosten liet hij vooraan in ieder boek een blad opnemen met de verklaring dat het boek niet gezien moest worden als geschiedenis maar als een roman, en dat men geenszins de bedoeling had de gerespecteerde mormonen te beledigen. Jaren later bewees hij de Kerk nog een grote dienst en ieder jaar, tot zijn dood toe, ontving ik een kerstkaart van hem.

Ik leerde hiervan dat wanneer wij in geloof proberen te wandelen, in gehoorzaamheid aan de verzoeken van de priesterschap, de Heer de weg opent, zelfs wanneer er geen weg schijnt te zijn.

Vrijdag tien jaar geleden werd ik in deze grote Tabernakel ondersteund als lid van de Raad der Twaalven. Dit zijn prachtige jaren geweest, vol met duizenden ervaringen van overal ter wereld, die mijn geloof hebben versterkt. Maar van alle ervaringen die ik gehad heb, is de meest belangrijke de wekelijkse vergadering met het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven in de tempel die ten oosten van ons staat.

Daar wordt gebeden, een ernstige smeekbede tot de Heer gericht om Zijn wil kenbaar te maken. En in deze

heilige plaats is de geest van openbaring duidelijk, wanneer beslissingen en programma's, die betrekking hebben op de Kerk worden voorgesteld.

Op grond van de ervaringen van deze tien jaren geef ik u mijn getuigenis dat God voortdurend op Zijn manier Zijn wil betreffende Zijn volk bekendmaakt. Ik getuig tot u dat de leiders van deze Kerk ons nooit iets zullen vragen dat wij niet met de hulp van de Heer kunnen doen. Soms voelen we ons onbekwaam. Hetgeen ons gevraagd wordt ligt ons misschien niet, of komt niet overeen met onze ideeën. Maar als wij met geloof, gebed en vastberadenheid proberen, kunnen wij het tot stand brengen. Ik geef u mijn getuigenis dat het geluk van de heiligen der laatste dagen, de vrede van de heiligen der laatste dagen, de vooruitgang van de heiligen der laatste dagen en de eeuwige zaligheid en verhoging van dit volk schuilen in het wandelen in gehoorzaamheid aan de raadgevingen van de priesterschap van God.

„Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd.“ (Heilige lofzangen, nummer 176.) Help ons, o God, gewillig en gehoorzaam te zijn opdat wij het goede van het land mogen eten. (Zie L. en V. 64:34.)

Help ons, Vader, vertrouwen in U te stellen en voort te gaan met een gewillig, onderworpen hart opdat wij Uw zegeningen waardig mogen zijn, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

1 Nelson, Horatio (1758—1805) Engels admiraal.

2 Nautilus: Amerikaanse onderzoeker die een historische reis maakte door onder de ijskap van de Noordpool door te varen op 3 augustus 1958.

3 Reynolds, Sir Joshua (1723—1792) — Engels portretschilder.

Klassieken van het Mormoonse denken

GEORGE ALBERT SMITH (1870—1951)
Achtste president van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

George Albert Smith, de achtste president van de Kerk, werd op 4 april 1870 in Salt Lake City geboren. Dikwijls zei hij met een twinkeling in zijn ogen dat hij meestal op zijn verjaardag naar de algemene conferentie moest, en zij die hem zeer goed gekend hebben wisten dat het de plaats was die zijn voorkeur genoot. Op 8 oktober 1903 werd hij door President Joseph F. Smith tot apostel geordend. Op 21 mei 1945 werd hij als president van de Kerk ondersteund. Hij stierf op zijn verjaardag, 4 april 1954.

Vrijelijk hebt gij ontvangen: geef vrijelijk" is een bewering van een boodschap die hij op 4 november 1945 in de Washington (D. C.) wijk gaf.

Soms brengen wij in de wereld van aristocratie. Er is slechts één aristocratie die God erkent, en dat is de aristocratie van de rechtvaardigheid. Hij heeft geschreven: „Ik ... kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen.“ (L. en V. 1:31.) Waarom? Omdat Hij weet dat indien wij zondigen, wij een zegening verliezen waarvan wij de vreugde zouden ervaren indien wij het pad, dat leidt naar de zegening, niet verlaten. Het is om deze reden aanbevelenswaardig dat wij deze dingen leren, ze herinneren, ons leven aanpassen aan de veranderde toestand van de wereld, en ons op deze wijze erop voorbereiden dat, op het moment dat wij afscheid nemen van de sterfelijkheid, wij bemerken dat wij in gezelschap van hen, die wij liefhebben een plaats verdienen in het Koninkrijk van onze Heer.

Ik herinner mij een ervaring die ik eens had. Ik maakte in Engeland een treinreis. Mijn gezelschap in de coupé was een presbyteriaanse dominee en toen hij mij de gelegenheid gaf vertelde ik dat ik een lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was. Verbaasd zei hij: „Schaamt u zich niet om tot zo'n groep te behoren?“ Ik glimachte en zei: „Mijn broeder, met de kennis die ik bezit zou ik me schamen als ik niet tot die groep behoorde.“

Dat gaf me toen de gewenste gelegenheid om met hem te spreken en ik legde hem enkele dingen, die wij geloven, uit. Hij begon het gesprek met te zeggen: „Waarom komt u naar Engeland om onze mensen uit te nodigen dit prachtige land te verlaten en naar Amerika te gaan? Waarom laat u ons niet met rust om hier te genieten en gelukkig te zijn? Komt u hier om onze families te verdelen en een deel ervan mee te nemen en de rest hier te laten? Waarom laat u hen niet met rust?“

Ik zei: „Mijn broeder, u bent verkeerd ingelicht. Wij zijn hier niet om iets van u af te nemen; wij zijn hier niet om uw families te verdelen; wij zijn hier niet om de kerken af te breken.“

Hij zei: „U komt met geestelijken naar dit land terwijl wij teveel geestelijken en kerken hebben om voor te zorgen. Waarom laat u ons niet met rust en waarom gaat u het Evangelie niet aan de heidenen prediken zoals wij doen?“

Ik zei: „Dat doen wij ook.“

Hij zei: „Waar gaat u naar toe?“

Ik zei: „Een van de plaatsen waarheen wij gaan is Engeland.“ Hij keek mij een

beetje geërgerd aan en ik glimachte en zei: „Nu, mijn broeder, het was niet de bedoeling om u te beledigen. Ik wilde slechts duidelijk maken wat de waarheid is.“ Ik vroeg: „Wat is een heiden?“ En natuurlijk moest hij mij een definitie geven — een persoon die niet gelooft in de God van Abraham, Izak en Jakob. Dat is de hoofzaak. En ik zei: „Hebt u helemaal niet dergelijke mensen in Engeland?“

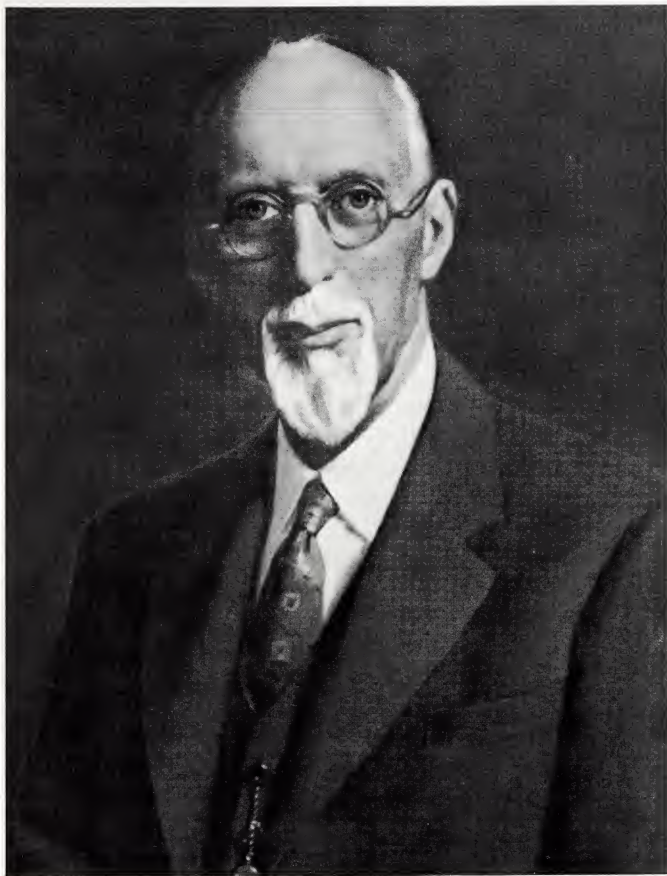
En hij zei: „Wij hebben genoeg van deze mensen.“

Vervolgens zei ik: „U wilt zich toch niet beklagen tegenover mij en mijn collega's wanneer u hen niet bekeerd hebt en wij komen om u te helpen?“

Ik zei: „In de eerste plaats vragen wij alle goede mensen hier om alle prachtige waarheden, die u in uw kerken en die u in de Schriften hebt gevonden, te behouden; behoud dit allemaal, behoud alle goede opleiding die u genomen hebt in uw onderwijsinstellingen, alle kennis en waarheid die u uit iedere bron geput hebt — behoud het allemaal. Behoud alle goede karakters die gevormd zijn, alles wat u bezit en dat het gevolg is van uw liefelijk tehuis; behoud alle liefde en schoonheid die in uw hart aanwezig is door het leven in zo'n prachtig land — behoud het allemaal. Dit alles maakt deel uit van het Evangelie.“

Laten wij vervolgens spreken over enkele dingen die u nog niet bezit en die ons leven verrijkt hebben en ons gelukkig gemaakt hebben. Wij bieden het u gratis aan. Het enige dat wij u vragen is: te luisteren naar wat wij te zeggen hebben en wanneer het u aan-

**Vrijelijk hebt gij ontvangen:
geef vrijelijk**

spreekt, kunt u het vrijelijk aannemen. Als het u niet aanspreekt, gaan wij onze weg naar een ander, die naar wij hopen meer geluk heeft en het Evangelie van Jezus Christus in zijn volheid wil aannemen en daardoor zijn leven verrijken."

Dat is de instelling van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Laten wij deze situatie even analyseren. Wij hebben zeer veel mensen in de Verenigde Staten en in andere delen van de wereld die getrainde, sterke en verstandige mannen en vrouwen zijn. Zij weten bijna alles wat u kunt bedenken en toch kennen sommigen van deze mensen God niet. Zij weten niet dat Jezus de Heiland van de wereld was. Zij zeggen dat Hij stierf zoals de andere mensen. Hij was geen God. Als wij hierop antwoorden, vestigen wij de aandacht op het feit dat toen Hij oud genoeg was om Zijn eigen weg te gaan, toen Hij volwassen was en wist wat Hij moest doen, Jezus Zich tot Zijn neef Johannes wendde, die doopte in de rivier de Jordaan. Johannes zei: „Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij? Maar Jezus antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af." (Mt. 3:14-15.)

Jezus ging in het watergraf, werd ondergedompeld, kwam op uit het water, en de Heilige Geest, in de vorm van een duif, daalde op Hem neder en een stem uit de hemel zei: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!" (Mt. 3:17.)

Hierna organiseerde deze zelfde Jezus van Nazareth een Kerk en begaf zich onder de mensen en onderwees hun het Evangelie.

En toen werd Hij gekruisigd. Nadat Zijn lichaam drie dagen in het graf gelegen had, gingen Maria Magdalena en andere vrouwen naar het graf om het lichaam voor te bereiden voor de begrafenis. Toen zij daar aankwamen, zagen zij dat de grote steen voor de grafopening was weggenomen.

Toen zij in het graf keken vonden zij niet wat zij zochten, maar een man die

bij hen stond en hun verbazing zag keek naar hen. Vervolgens dacht één van hen, Maria, dat Hij de tuinman was en vroeg Hem: „Waar hebben zij mijn Heer gelegd?" In plaats van te zeggen dat Hij was opgestaan, zei de man slechts: „Maria!" In haar vreugde omdat zij Hem levend zag, zou zij Hem ongetwijfeld hebben willen omarmen, maar Hij zei: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God." (Joh. 20:15-17.)

Eens, toen zij vergaderd waren in een kamer, die zij uit angst voor hun vijanden hadden afgesloten, verscheen er plotseling een levend wezen, een onsterfelijk wezen, in die kamer en zij waren verbaasd dat zoiets kon gebeuren. Het was de Heer die was opgestaan. Zij waren bevreesd. Hij zag hun verschrikking en zei op bijzondere vriendelijke en tedere wijze: „... een geest heeft geen vlees en benen gelijk gij ziet, dat Ik heb." (Luk. 24:39.)

Wij nemen al deze dingen aan maar miljoenen kinderen van onze Vader nemen het niet aan en geven allerlei redenen waarom het niet waar kan zijn.

Spoedig na de opstanding van Jezus Christus was er een grote menigte vergaderd rond de tempel in het land Overvloed op het Westelijk halfrond, en plotseling hoorden zij een stem. Toen zij in de richting keken waaruit de stem kwam, zagen zij de hemelen geopend en een verheerlijkt, onsterfelijk wezen daalde neder, stond voor hen en zei: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd." (III Ne. 11:10.) Hij was geen hulpeloze man in de handen van zijn vijanden, maar Hij kwam in macht en glorie, Hij bezocht hen, onderwees hun de waarheid en gaf hun een begrip van hetgeen noodzakelijk voor hen was om gelukkig te zijn en een verheerlijkt leven te ontvangen.

Wij geloven deze dingen; wij aanvaarden deze dingen als waarheid.

Maar dat is niet alles. Onze Schriften

uit het laatste der dagen bevatten ook inlichtingen met betrekking tot de goddelijke zending van Jezus Christus. Ze vertellen van Zijn verschijning aan een jongen van nog geen 15 jaar oud, slechts een eenvoudige boerenjongen, die in de Schriften las: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere. Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.“ (Jak. 1:5.)

Hij wandelde het bos in en beproefde het. Werd deze belofte vervuld? Jawel, en toen hij knielde en bad, verschenen de Vader en de Zoon aan hem en de Vader vroeg hem wat hij verlangde. Hij vertelde Hem dat hij verlangde te weten; bij welke kerk hij zich moest aansluiten. Hij kreeg te horen dat hij zich bij geen van hen moest aansluiten, dat hij een zending moest vervullen en dat zijn plichten hem verteld zouden worden. Wij hebben de verschijning van de Heiland en Zijn aanwezigheid bij het volk van Judea; wij hebben de verschijning van de Heiland, de organisatie van Zijn Kerk en Zijn aanwezigheid bij het volk op het Westelijk Halfrond; wij hebben de verschijning van de Heiland in onze eigen tijd, iets meer dan honderd jaar geleden, toen de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph Smith verschenen.

En hier is nog een getuige: Er is beloofd dat, indien wij de Heilige Geest ontvangen, indien we ons leven willen richten naar de leringen die onze hemelse Vader ons heeft gegeven, wij de leerstellingen zullen kennen en zullen weten dat Jezus de Christus is. Wij weten dit dan voor onszelf en niet voor een ander.

Wat beloofde de Heer als wij het Evangelie van Jezus Christus zouden aannemen? Hij beloofde al het goede. De Heiland zei: „Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“ (Mt. 6:33.) En nu sta ik hier om aan u, heiligen der laatste dagen, jongemannen en jonge vrouwen, die het Evangelie hebben aangenomen, te zeggen dat u geen zegening kunt bedenken, die noodzakelijk is voor de voorbereiding op eeuwig ge-

luk, en die God u niet heeft aangeboden.

Op geen andere plaats in de wereld, kunt u de vrede, het geluk en de vreugde vinden die zij hebben gevonden die de waarheid hebben aangenomen, en die ernaar streven deze in hun leven toe te passen en met anderen te delen. Het is rijk en mooi. Het is niet alleen wat wij ontvangen dat ons gelukkig

maakt: het is wat wij geven; en hoe meer wij geven van hetgeen opbouwend en verrijkend is voor de kinderen van de Vader, des te meer hebben wij om te geven. Het groeit als een fontein van het leven, die voortstroomt naar eeuwig geluk. Ik geef U in de Naam van Jezus Christus, onze Heer, mijn getuigenis dat deze dingen waar zijn. Amen. ○

DIE MIJNS HARTEN VREDE ZIJT . . .

*Die mijns harten vrede zijt,
En de eenig ware ruste,
Reine bron van klare lusten,
Zuivere bron van zaligheid—
Laat mij willen en niet willen,
Wat Gij wilt en niet en wilt,
Blijde gaande door het stille
Leven in uw vreê verstild.
Buiten U is niets dan strijd,
Niets dan moeiten, niets dan zorgen—
Laat mij, in Uw rust geborgen,
Slapen gaan in eeuwigheid.*

Jacqueline van der Waals

Mijn geliefde broeders van de priesterschap, ik ben mijn Hemelse Vader dankbaar voor deze gelegenheid.

Wij, leden van de Presiderende Bischof, zijn verheugd dat jullie, jongemannen van de Aäronische priesterschap, hier vanavond aanwezig bent. De Heer is verheugd dat jullie bent waar je op dit uur behoort te zijn. Misschien is het goed om aan de hand van een controlelijst enkele gedachten, die ik bij jullie wil achterlaten, in te leiden. Willen jullie de volgende verklaringen, betreffende je aanwezigheid tijdens deze priesterschapsvergadering, met ja of nee beantwoorden:

1. Ik ben hier omdat mijn familieleden naar deze vergadering gingen.
2. Ik ben hier omdat er vanavond geen voetbalwedstrijd op de televisie is.
3. Ik ben hier omdat mijn vader zei: „Je gaat naar de priesterschapsvergadering, of anders . . .”
4. Ik ben hier omdat ik de Heer liefheb en het priesterschap, dat ik draag, erken als de grootste goede macht in het universum.

„VERSTERK UW BROEDERS”

DOOR BISCHOP ROBERT L. SIMPSON
van de Presiderende Bischof

Toespraak gehouden tijdens de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie

Wat je antwoord op de voorafgaande verklaringen ook moge zijn, de Heer is verheugd dat je hier bent, en je bent reeds rijkelijk beloofd doordat je luisterde naar instructies van de Heer bij monde van een levende profeet. Ik ben ook verheugd voor een ieder die op deze of gene plaats aanwezig is vanavond, want voor elk van jullie zijn er vier priesterschapsdragers die dachten dat zij belangrijker dingen te doen hadden, of die niemand hadden die voldoende om hen gaf om hun de aansporing te geven die zij nodig hadden om met ons te vergaderen.

Ingeval je niet erg enthousiast bent om deel uit te maken van de grootste priesterschapsvergadering in de geschiedenis van de wereld, geef ik je vijf belangrijke dingen ter overdenking, die direct verband houden met deze vergadering en wat hier gebeurt.

1. God, de Vader, en Zijn Zoon, Jezus Christus, zijn in deze periode van de wereldgeschiedenis verschenen.

2. Alle sleutelen en machten van het eeuwige priesterschap van God, met het gezag en de zegeningen, voor de

mensheid die eraan zijn verbonden, zijn wederom op de aarde hersteld en worden nooit meer weggenomen.

3. Niet minder dan negen hemelse wezens zijn in opdracht in onze tijd van de wereldgeschiedenis verschenen om bij te dragen aan deze herstelling. Ik zal ze opnoemen: God de Vader, Zijn Zoon Jezus Christus, de apostel Petrus, bijgestaan door Jakobus en Johannes, Johannes de Doper, Moroni, Elia en Elias.

4. Drie aanvullende schriftuurlijke boeken, in totaal 1078 bladzijden, zijn voor verdere leiding van de mens geopend om hen in deze woelige tijden te leiden.

5. Ten slotte, maar zeker niet minder belangrijk: Aan het hoofd van onze Kerk staat een levende profeet, hij presideert deze vergadering en heeft ons zojuist de wil van de Heer geopenbaard; een bewijs dat wij van minuut tot minuut door voortdurende openbaring geleid worden.

Elk van deze feiten zou eigenlijk op de voorpagina van iedere krant in de wereld moeten staan, maar het enig

antwoord dat wij ontvangen van meer dan 3 miljard mensen, die dorsten naar de waarheid, is: „Wie denkt u dat u bent om zulke fantastische rechten te doen gelden als bezoeken van omhoog, het enige waarachtige priesterschap, aanvullende Schriftuur en een levende profeet?”

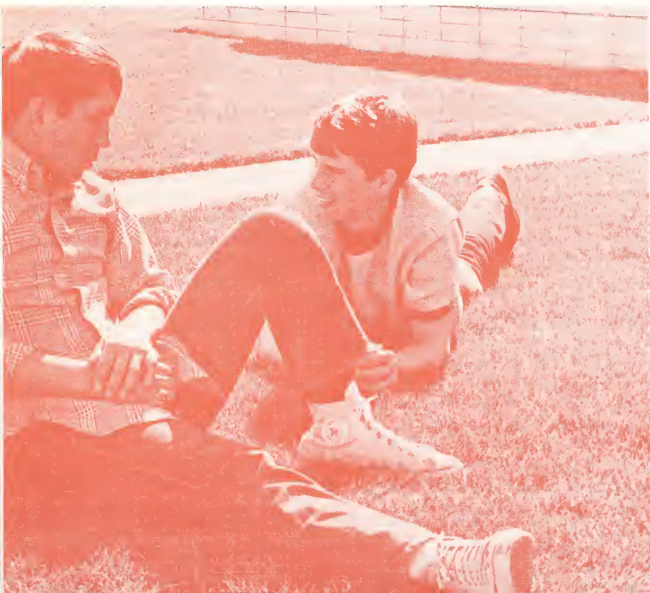
Jongelui, ik weet niet alles, maar er zijn enkele dingen die ik door persoonlijk openbaring weet, en ik denk dat de Geest des Heren het verlangen heeft om dezelfde waarheden aan een ieder van jullie te delen als Hij dit nog niet eerder heeft gedaan.

De Schriften verklaren dat „velen worden geroepen, maar weinigen gekozen.” (L. en V. 121:40.)

Denk je dat er een mogelijkheid is dat je niet alleen geroepen maar ook gekozen wordt? Waarom niet! Je bent een op vijf die de beslissing nam om deze belangrijke vergadering bij te wonen. Want een ieder van jullie besloot dat er niets belangrijker was dan het bijwonen van deze priesterschapsvergadering. Ik weet niet hoe je de voorafgaande verklaringen beantwoord hebt betreffende je aanwezigheid vanavond, maar één ding is voor mij zo helder als kristal: jijzelf wilde hier zijn of (en dat is wel zeker) de Heer wilde dat je hier zou zijn en je was enthousiast. „Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen.” En waarom worden zij niet gekozen? De Heer zegt ons waarom zij niet worden gekozen en dit is de reden:

„Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren —” (L. en V. 121:34-35.) En wat is die ene grote les? Luister aandachtig, jongelui, dit zou een van de belangrijkste lessen van je leven kunnen zijn en hij komt rechtstreeks van de Heer. „Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondslagen van gerechtigheid.” (L. en V. 121:36.)

Het is bijzonder fijn dat jullie hier zijn,

jullie zijn bijzondere mensen! En verder heeft de Heer iets voor jullie in gedachten waarmee je nu direct moet beginnen. De Kerk heeft ieder lid nodig — en dat betekent niet alleen jou, maar ook je vier vrienden die vanavond naast je in deze vergadering hadden moeten zitten maar die afwezig zijn.

Een terugkerend thema tijdens het leven van de Heiland, toen Hij de mensen onderwees, is dat iedereen zijn broeders hoeder is. Geen plicht van de priesterschap is belangrijker. De Schriften zeggen iets dergelijks, maar op een wijze die ik bijzonder mooi vind: "... als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders." (Luk. 22:32.) Niemand neemt het verbond van de doop op zich noch de eer van het priesterschap, tenzij hij tevens de plichten aanvaardt die verbonden zijn aan het lidmaatschap van de Kerk en het ambt in het priesterschap. De huidige wereld zegt dat je je vrienden met rust moet laten. Hij heeft het recht om te komen en te gaan zoals hij wil. De wereld zegt dat overrinding om de kerk of de priesterschapsvergadering bij te wonen, of het afleren van een slechte gewoonte, kan leiden tot frustratie en bovenmatige spanning; maar ik herhaal wederom het woord des Heren: U bent uw broeders hoeder, en als je bekeerd bent, heb je de plicht je broeder te versterken.

"Maar bisschop," zeg je, "ik zou niet weten wat ik moest zeggen of hoe ik dit moest aanpakken. Ik ben maar een president van een diakenquorum." En de Heer antwoordt hierop dat Hij geen geboden aan de kinderen der mensen geeft zonder dat Hij de weg voor hen bereidt, zodat zij kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt. (Zie 1 Ne. 3:7.) Hij zegt ook: "Daarom, voorwaar zeg ik u: Verheft uw stem tot dit volk; spreek de gedachte uit, die ik in uw hart zal doen opklommen, en gij zult voor de mensen niet worden beschaamd;" Hier geeft de Heer een gebod dat wij in Zijn naam moeten spreken met plechtige gevoelens in ons hart en in de geest van deemoed, en Hij besluit met de belofte: "En ik geef u deze belofte, dat

voor zoverre gij dit doet, de Heilige Geest zal worden uitgestort om getuigenis te geven van alles, wat gij ook zult zeggen." (L. en V. 100:5-8.)

Wanneer je deze goddelijke formule volgt zal je contact met een vriend meer zijn dan een gesprek dat het ene oor in en het ander oor uit gaat. Met de hulp van de Heilige Geest kun je doordringen tot in het hart van je vriend. Hij zal worden overreed door een wonderbaarlijk geestelijk proces, dat slechts gereserveerd is voor waardige leden van de Kerk. Het is hetzelfde proces waardoor bekeerlingen tot de Kerk gebracht worden, en het is een belangrijke geestelijke gave die een ieder van jullie moet ontwikkelen en voortdurend moet verbeteren.

Jazeker, de Kerk heeft ieder lid nodig en de lijst van onverschillige leden is veel te lang; het verontrust het Eerste Presidentschap en het verontrust de Heer.

Er zal geen teken of wonder aan de hemel zijn om de mensen wakker te schudden. Eeuwigheden geleden werd besloten dat de mens door de mens geholpen zou worden voor zover het werk van de Heer betrof. Dit is een eeuwig beginsel: "... als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders." Deze taak berust grotendeels bij hen die hier vanavond aanwezig zijn en de verantwoordelijkheid rust zowel op de zojuist aangestelde diaken als op de oudste hogepriester. Hoewel ik mij voornamelijk gericht heb tot de minderjarige Aäronische priesterschapsdragers, is ieder beginsel zeker van toepassing op een ieder van ons die bij dit grote werk betrokken is. Mag ik eindigen met een waarschuwing zoals de Heer deze aan de Profeet Joseph Smith gaf. Hij zei: "Wat ik tot één zeg, zeg ik tot allen; bidt altijd opdat de boze geen macht over u zal hebben, en u uit uw plaats zal verwijderen." (L. en V. 93:49.)

"Velen worden geroepen, maar weinigen gekozen." Wat een tragedie om voorgoedend of gekozen of geroepen te zijn en dan door de boze uit je plaats te worden verwijderd. Sta niet toe dat dit gebeurt. Leef buiten zijn greep,

want ik beloof jullie dat er grenzen zijn waarbuiten Satan niet kan komen. Hij zal geen recht op de rechtvaardigen hebben. De uitdaging voor ons allen is: waardig te zijn, opdat wij beter in staat zullen zijn om onze broeder weer tot activiteit terug te brengen, en mogen onze pogingen om dit tot stand te brengen gericht zijn op die prachtige openbaring, die zuivere dichtkunst in schriftuurlijke stijl is:

"... en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen."

"De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevoelen." (L. en V. 121:45-46.)

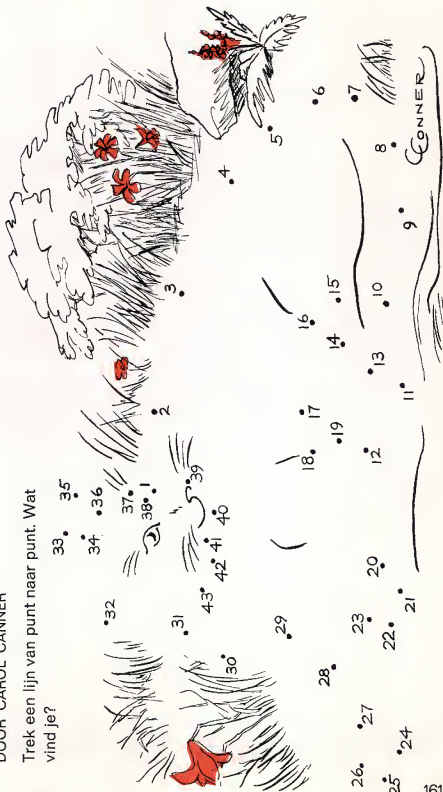
Wat een belofte! Wat een uitdaging!

Zijn jullie bijzonder, jongelui? Waaron, natuurlijk zijn jullie speciaal! Ieder van jullie is één op de vijf die getrouwd genoeg is om hier vanavond te zijn. Zijn jullie je broeders hoeder? Zeer zeker! Zo niet, wie is dit dan wel? Wie zou het doen als jullie, als priesterschapsdragers, het niet doet? Ben je bekeerd? Jazeker, of je het al dan niet erkent, en "als gij eens zult bekeerd zijn, versterk uw broeders" — want de Kerk heeft ieder lid nodig. Dat dit moge beginnen met meer dan 100.000 getrouwe priesterschapsdragers die vanavond de priesterschapsvergadering bijwonen, is mijn nederig gebed, en ik vraag dit in de naam van Jezus Christus. Amen.

Puntenpuzzel

DOOR CAROL CANNER

Trek een lijn van punt naar punt. Wat vind je?

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · NOVEMBER 1972

Vrienden in Ierland

Ierland is het op één na grootste eiland van de Britse eilanden. Het ligt ten westen van Engeland en wordt daarvan gescheiden door het Noorder Kanaal, de Ierse Zee en het Zuider- of St George's Kanaal. Op dit moment is het land verdeeld in twee politieke delen — Noord-Ierland en de Ierse Republiek. Aan de westkust van Ierland bevinden zich veel kleine eilanden, onder andere de Aran en Blasket eilanden.

De bevolking van de Aran eilanden behielden hun taal en spraken Keltisch (Iers) terwijl honderden jaren geleden de rest van Ierland Engels ging spreken. De bevolking van Ierland vergat bijna hun Iers en in 1919 werd Keltisch de nationale taal met het Engels op de tweede plaats. Sommige Ieren reizen naar de Aran eilanden om zich in de nationale taal te bekwamen.

De Aran eilanden worden door 12 mijl zee van de rest van Ierland gescheiden. Aan de westelijke zijde bevindt zich de Atlantische Oceaan. Deze eilanden zijn rotsachtig, dat de

boeren die daar wonen de rotsen geschikt moeten maken voor het verbouwen van aardappels. Zij doen dit door de rotsen met lagen zee gras en zand te bedekken. Wanneer dit mengsel de stormen overleeft, wordt het bewerkbare aarde. De vissers gebruiken boten die op kano's lijken en die men *currachs* noemt. De vrouwen van de Aran Eilanden breien wollen artikelen die over de gehele wereld bekend zijn.

Ierland heeft zware regens die het gras prachtig groen maken en het de naam „het groene Erin“ of „Eiland van Smaragd“ geven. Het heeft ook veel meren en rivieren. Een zachte, vochtige wind vanuit het westen voedt de weiden, waarop schapen, rundvee en paarden grazen. Er zijn prachtige witgeschilderde boerderijen met rieten daken, die overal op het groene Erin omringd worden door keurig bewerkte vruchtbare akkers.

Een van de meest interessante bezienswaardigheden is de natuurlijke Reuzen Straatweg in Noord-Ierland, nabij Dunsverick Castle in Antrim,

het graafschap. Duizenden jaren geleden vormde een afkoelende lavastroom dit bed van bazaltblokken in drie verschillende delen.

Langs de westkust spat het schuim van de branding van de Atlantische Oceaan tot wel honderd meter boven de klippen. Er zijn in Ierland veel stenen pilaren die de plaats aangeven waar grote gevechten hebben plaatsgevonden of die grondgebied van de stammen afbakenen. Deze

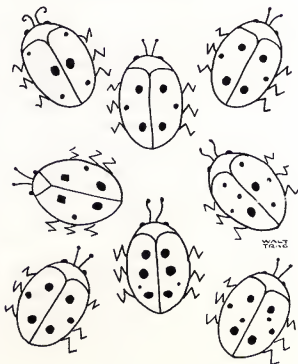
werden voor 432 v. Chr. gemaakt. Op enkele pilaren hebben in vroeger tijden steenhouwers boodschappen gegraveerd, waarbij ze punten als klinke-
kers en strepen als medeklinkers gebruikten. Dit schrift staat bekend als het Ogham-alphabet.

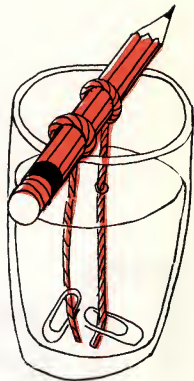
Ierland staat bekend voor haar prachtige linnen en kant. De kinderen spelen dezelfde spelletjes als de kinderen in Groot-Brittannië, zoals b.v. verstoppertje. ○

Ze lijken hetzelfde

DOOR WALTER TRAG

Zoek de lieveheersbeestjes die precies hetzelfde zijn en kleur ze.

Suikerkristallen

Kristallen komen in vele verschillende groottes en vormen voor. De geleerden geloven dat de vorm van de kristallen afhangt van de wijze waarop de atomen een molecule vormen.

Suikerkristallen zijn gewoonlijk te klein om zonder vergrootglas te zien, maar hier volgt een manier waarop je op eenvoudige wijze brokken suikerkristal kunt maken: Voeg twee kopjes suiker toe aan een pan die een kopje kokend water bevat. Roer totdat de suiker volledig is opgelost en giet alles vervolgens in een glas met een wijde hals. Bind twee of drie draadjes schoon katoen aan een potlood en knoop aan het einde van

ieder draadje een paperclip om te voorkomen dat de draadjes gaan drijven. Leg het potlood boven op het glas met de draadjes in de oplossing. (Zie plaatje.)

Na enkele dagen zullen zich kleine suikerkristallen op de draadjes beginnen af te zetten. Laat het mengsel staan totdat zich grote kristallen gevormd hebben.

Wanneer zich aan het oppervlak een suikerkorstje vormt, moet je dit verwijderen, zodat de verdamping kan voortgaan.

Nadat de kristallen de grootte hebben die jij wenst, heb je zelfgemaakte „kandij.“

Nephi,

Als je in Zarahemla op het Amerikaanse continent gewoond had voor Jezus geboren was, zou je dan geloofd hebben in het voorspelde wonder, van de lange, lange dag?

Nephi geloofde het!

Nephi had met verlangen uitgekeken naar het teken van de geboorte van de Heiland, sinds Samuël, de Lamaniet, de muur beklommen had en aan het volk verklaard had: „... want het zal nog vijf jaren duren, en ziet, dan komt de Zoon Gods om allen te verlossen, die in Zijn naam zullen geloven. Daarom zullen er een dag, een nacht en een dag zijn, alsof die één dag waren en er geen nacht was.“ (Helaman 14:2,4.)

Terwijl Nephi de jaren telde, gebeurde er veel. Hij werd belast met het bijhouden van alle verslagen, de koperen platen, en alle dingen die

sinds het vertrek van Lehi uit Jeruzalem heilig gehouden waren.

Hoewel er tekenen en wonderen aan het volk gegeven werden en hoewel de woorden van de profeten zelfs in vervulling gingen, verstokten vele mensen hun hart.

Enkele mensen zeiden: „Het is niet redelijk, dat zulk een wezen, als een Christus, zal komen.“ En zij waren verheugd en zeiden: „De tijd is voorbij en uw geloof was vergeefs.“ (Helaman 16:18.)

Maar Nephi en velen van zijn mensen geloofden het nog steeds en keken uit naar het lang verwachte wonder. Dit maakte de ongelovigen zelfs zeer kwaad. Ten slotte stelden zij een bepaalde dag vast en waarschuwdan dat „allen, die in die overleveringen geloofden, zouden worden ter dood gebracht, tenzij het teken zou ver-

Een verhaal uit het Boek van Mormon
verteld DOOR MABEL GABBOTT,
geïllustreerd door JERRY HARSTON

de zoon van Nephi

schijnen, dat door Samuël, de profeet, was gegeven." (III Nephi 1:9.)

Nephi's hart was bedroefd toen hij de goddeloosheid van zijn volk zag. Hij begaf zich naar een plaats waar hij alleen kon zijn, boog zich ter aarde en bad voor zijn volk dat op het punt stond uitgeroeid te worden omwille van hun geloof dat Jezus naar de aarde zou komen. Nephi bad de hele dag met de Heer.

Toen hoorde hij de stem van de Heer, die zei: „Hef uw hoofd op en wees welgemoed; want zie, de tijd is nabij, en hedenavond zal het teken worden gegeven, en morgen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen, dat Ik alles zal vervullen, wat Ik door Mijn heilige profeten heb doen spreken.“ (III Nephi 1:13.)

Toen die avond de zon onderging werd het niet donker; het volk werd

bang omdat het die nacht niet donker werd. En er waren velen die eerst niet geloofd hadden maar die nu begonnen te geloven. De nacht was even licht als het middaguur. En toen de zon 's morgens weer opkwam, wisten Nephi en de gelovigen dat op deze dag de Heer geboren was, omdat het teken gegeven was. En overeenkomstig de woorden van de profeet verscheen er een nieuwe ster.

Maar ondanks al deze tekenen en wonderen waren er nog sommigen die het niet geloofden. Nephi geloofde het! Vanaf dat moment doopte en zegende hij het volk in de naam van Jezus Christus.

En zo kregen de mensen weer vrede in het land.

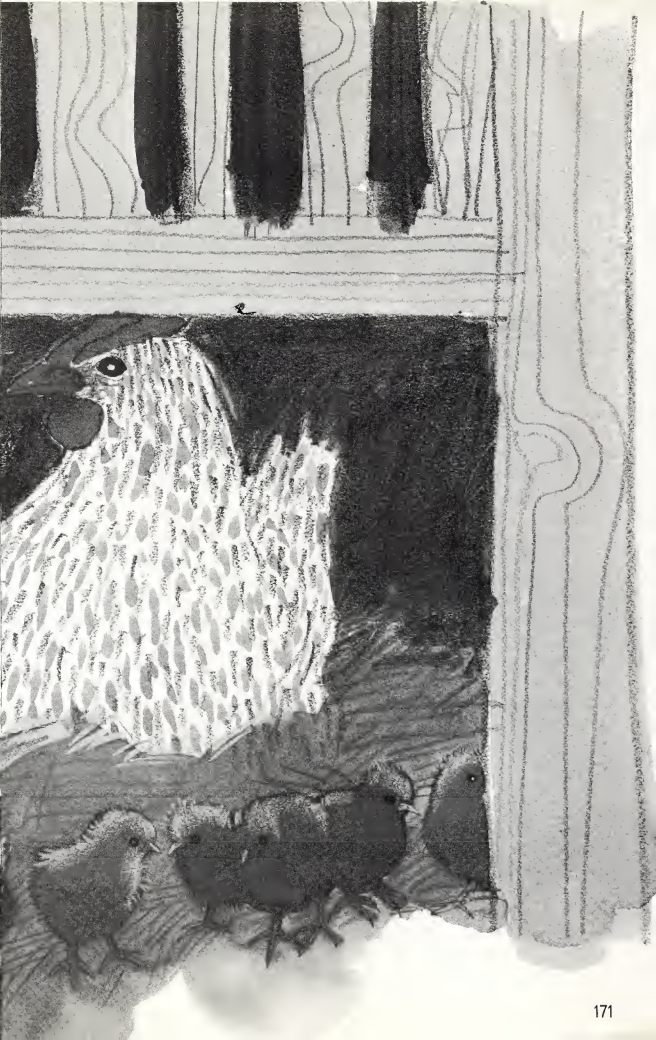
**Van
vriend
tot
vriend**

Wij kunnen gelijk hem worden

DOOR OUDERLING BOYD K. PACKER
van de Raad der Twaalven

Wij wonen al een paar jaar buiten de stad. Wij hebben paarden en andere dieren die op een boerderij aanwezig zijn, onder andere kippen. Sommige kippen zwerven vrij over het erf rond. De kinderen moeten goed opletten waar de kippen hun eieren leggen, want soms vinden zij ze in de hooiberg of onder een stapel hout.

Eens, in het voorjaar, verborg een kleine gespikkelde kip haar nest in een hoekje onder de voerbak waar men haar niet kon zien. Niemand van ons wist waar ze was, maar wij wisten zeker dat ze ergens op een nest zou zitten.

Toen ik op een dag thuis kwam, kwamen de kinderen aangerend om te vertellen dat zij het kippetje en haar nest gevonden hadden. Zij hadden het nest gevonden omdat de kuikens waren uitgebroed en piepende geluidjes maakten.

Zij trokken mij mee naar de voerbak en voorzichtig haalde ik onder de kip een handvol kuikentjes te voorschijn. Toen de kinderen om mij heen stonden en de zachte kuikentjes aanraakten, nam een van onze dochters een kuikentje en hield het voorzichtig vast.

„Dit wordt zeker een mooie waakhond wanneer hij groter wordt, hè?“ zei ik. Zij keek mij aan alsof zij wilde zeggen dat ik er niet veel van afwist door haar te vertellen dat een kuiken een hond zou worden.

Ik herstelde me snel en zei: „O nee, het wordt later geen hond, maar dan misschien een mooi rijpaard, of niet?“ Ze keek me weer verbaasd aan, want hoewel ze vier jaar oud was, wist ze dat het kleine kuiken geen hond of paard zou worden, zelfs geen fazant of kalkoen. Op de een of andere

manier wist ze dat het kleine kuiken een hen of een haan zou worden — in ieder geval dat het veel op haar vader of moeder zou lijken.

Deze les wordt ons eigenlijk steeds weer verteld — ieder dier brengt zijn eigen soort voort en de kleine dieren worden gelijk hun ouders.

Dat geldt ook voor de mensen. Kleine jongens en meisjes worden grote jongens en meisjes, vervolgens jongemannen en jonge vrouwen en ten slotte worden zij ouders van kinderen die op hen lijken.

In het jeugdwerk, de zondagsschool en op de gezinsavond leren wij dat God onze Vader is. In de Schriften wordt Hij dikwijls onze Vader genoemd, en wanneer wij met Hem bidden, zeggen wij: „Onze Vader, Die in de hemelen zijt.“ (Mattheüs 6:9.)

Ik getuig tot de kinderen van de Kerk dat God werkelijk onze Vader is. Wanneer wij volgroeid zijn en naar ons doel toelevens, hebben wij de belofte dat wij gelijk Hem kunnen worden. Zoals al het leven het voorbeeld van de ouders volgt, zo ook kunnen wij naar het beeld van onze Hemelse Vader groeien indien wij rechtvaardig leven en gehoorzaam zijn aan Zijn geboden.

De Heiland zei: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.“ (Mattheüs 5:48.)

○

Het armenkamp

DOOR MARY PRATT PARRISH

geïllustreerd door VIRGINIA SARGENT

Iedere donderdag kwamen de inwoners van Winter Quarters bijeen bij de kleine blokhut die gebruikt werd als postkantoor. De onafhankelijke postdienst werd door Brigham Young ingesteld om de heiligen die in Nauvoo, Garden Grove, Mount Pisgah, Council Bluffs, en Winter Quarters woonden van dienst te zijn. Iedere week bracht een man deze post over een eigen weg naar Winter Quarters.

Op donderdag wachtten Tommy en Betsy met hun moeder en Eliza en

Elia met de menigte op de post. Toen broeder Clayton de namen van hen die post hadden opnoemde, hoorde Tommy zijn naam afroepen. Hij kon zijn oren niet geloven! Het was de eerste maal in zijn leven dat hij post ontving. Met bevende vingers scheurde hij de enveloppe open. Hij was zo opgewonden, dat hij de brief nauwelijks kon lezen. De brief was afkomstig van zijn vriend Joseph, die nog in Nauvoo was.

*Beste Tommy,
Eindelijk gaan we weg. Wij hebben*

ons huis en het land verkocht en hebben nu voldoende geld om een wagen en wat voedsel te kopen. Morgen zullen wij de Mississippi overtrekken. Nauvoo is sinds je vertrek geen fijne plaats geweest. Enkele broeders hebben buiten de grenzen van de stad hun graan verbouwd. Zij werden door het gepeupel gevangen genomen en met stokken geslagen. Niemand is veilig!

De meeste mensen zijn nu de rivier over getrokken, maar zij wonen nog steeds in kampen omdat zij niet naar Winter Quarters kunnen gaan. Veel van deze mensen zijn oud of ziek.

Sommigen hebben geen eten. Mijn moeder zegt dat zij hoopt dat ze hulp zullen krijgen. Ik ben erg blij dat ik je over een paar weken zie. Wij zijn van plan om direct naar Winter Quarters te gaan nadat wij de rivier overgestoken zijn. Mijn moeder zegt dat wij misschien naar school kunnen als wij daar zijn. Het zal fijn zijn als dat kan.

Je vriend Joseph.

Die avond zaten Elia en Tommy, toen hun werk klaar was, met de moeder van Tommy te praten. „Ik dacht aan die mensen die vanuit Nauvoo over de rivier gedreven zijn. Ik wilde dat ik iets kon doen om ze te helpen,” zei Tommy. „Brigham Young zal zeker een manier vinden om ze te helpen,” antwoordde zijn moeder, „maar nu is het voor jou tijd om naar bed te gaan.”

Toen Tommy en Elia de volgende dag de kudde hoedden, zagen zij Betsy en Eliza naar hen toe rennen. „Is er iets aan de hand?” riep Tommy. „Nee,” antwoordde Eliza. „Wij hebben een boodschap voor jullie van Brigham Young. Jullie moeten allebei bij hem in zijn hut komen.”

„Waarom wil hij met ons spreken?” vroeg Elia.

„Dat weet ik niet,” antwoordde Eliza, „maar Betsy en ik zullen op het vee passen als jullie dat gaan uitzoeken. Toen Tommy en Elia bij de hut van Brigham Young aankwamen, wachtte Tommy's moeder op hen. Brigham

Young zei toen zij binnenkwamen: „Jongens, ik wil dat jullie elk een wagen nemen en aan deze zijde van de rivier naar het armenkamp, tegenover Nauvoo, gaan. Enkele heiligen zijn uit hun huizen verdreven en hebben grote behoefte aan voedsel, kleding en onderdak. Breng hen naar Winter Quarters. Jullie zijn nog wel jong voor zo'n grote opdracht, maar ik weet dat jullie het goed zullen doen. Broeder Allen heeft de verantwoordelijkheid voor de stoet en jullie staan onder zijn leiding. Er zijn ongeveer 20 wagens. Jullie vertrekken morgenochtend.”

Tommy's moeder keek de beide jongens aan. „Maak je geen zorgen om de meisjes en mij,” zei ze glimlachend.

De lange reis naar Nauvoo was leuk. Toen de jongens bij de rivier aankwamen, zag Tommy dat het donker werd en hij hoorde het geluid van vleugels. Vervolgens zag hij duizenden kwartels die boven hen vlogen. Veel vogels gingen op de kappen en banken van de wagens en op hoofd en armen van de bestuurders zitten. Toen de mensen van de stoet in het

kamp aankwamen, zagen zij kwartels op de grond, in de lucht, in de tenten en op de mensen. De vogels bewogen zich niet als zij aangeraakt werden, Zelfs de zieken konden hun hand uitstrekken en een kwartel vangen zonder dat deze enige tegenstand bood. De vreugde van de mensen kende geen grenzen.

„Het is een zegen uit de hemel,” zei één van de mannen uit het kamp. „De mensen stierven hier van honger en de Heer heeft hen eten gestuurd.”

Plotseling herinnerde Tommy zich hoe de Heer kwartels naar de kinderen van Israël, die lang geleden in de wildernis ronddoelden, gestuurd had. Op dat moment kwam Joseph aanrennen. De jongens sloegen als begroeting de armen om elkaar. Het was fijn om weer samen te zijn en het was fijn om te weten dat alle mensen om hen heen te eten hadden. „Het is een wonder!” riep Joseph uit en Tommy knikte instemmend.

V & A

„Verlangt de Kerk dat de Indianen of de Polynesiërs (of andere volkeren) hun cultuur opgeven om een goed lid van de Kerk te zijn?“

De Kerk heeft mij overal op de wereld fijne vrienden gegeven. Waar ik ook ben, het enige wat ik moet doen is om het adres van de Kerk op te zoeken en onmiddellijk heb ik veel broeders 'en zusters met wie ik kan omgaan omdat wij het Evangelie hebben. Deze personen kunnen Indianen, Japanners, Chilenen, Zuid-Afrikanen, Fransen of Noord-Amerikanen zijn, maar het belangrijkste van hen is dat zij leden van de Kerk zijn en de Heer liefhebben.

Zonder uitzondering kan het Evangelie de mensen beter maken indien zij de invloed ervan in hun leven laten gelden. Door het Evangelie wordt het leven anders en rijker. Het Evangelie eist niet dat wij ook maar iets dat van onze cultuur „deugdelijk, lieflijk, goed of prijzenswaardig“ is, verlaten.

De volgende punten dienen te worden overwogen:

1. Dit is de Kerk van Jezus Christus. Het is geen Amerikaanse kerk of een kerk van Utah. Het is een universele kerk en overschrijdt alle grenzen van naties en rassen. De Heiland maakt dit duidelijk:

„Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.“ (Mt. 28:19.)

In augustus 1971 wierp president Joseph Fielding Smith tijdens een toespraak op de algemene conferentie in Manchester, Engeland, meer licht op deze zaak:

„De tijd dat redelijk welingelichte mensen ons zagen als

een vreemdsoortige groep hoog in het Rotsgebergte in Amerika, is lang geleden. Weliswaar heeft de Kerk haar hoofdkwartier in Salt Lake City, en is het huis des Heren daar gebouwd, . . . Maar als Kerk en als volk worden wij nu meerderjarig . . . En wij zullen niet alleen in alle landen het Evangelie verkondigen voordat de Zoon des Mensen wederkomt, maar wij zullen ook mensen bekeren en onder hen gemeenten van heiligen vestigen . . . En daarom zeg ik dat wij een wereldkerk vormen en zullen blijven vormen. Daartoe zijn wij bestemd.“

President Smith zegende vervolgens de heiligen in Groot-Brittannië opdat zij in hun eigen land mochten groeien en bloeien.

2. Met betrekking tot onze eigen cultuur, verwacht de Heer van ons „in de wereld maar niet van de wereld“ te zijn. De achtergrond en de cultuur van de meeste volkeren bevatten vele prachtige en verlichtende tradities. Er zijn ook tradities en gedragingen die men beter kan vergeten. Het is de verantwoordelijkheid van het lid van de Kerk van Christus om het goede te doen en het kwade na te laten.

Als er goede tradities zijn, moeten wij deze daarom bewaren of ontwikkelen in ons leven; als er slechte tradities zijn, die de beginselen van het Evangelie schenden, moeten wij ons daarvan afkeren. Wij moeten eraan denken dat, wanneer wij het Evangelie aannemen, er niet van ons geëist wordt dat wij ons vaderland verlaten of onze cultuur opgeven: „ . . . wat eist de Heere van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoedigheid te wandelen met uw God?“ (Micha 6:8.)

In nauw verband hiermee staat het gebod: „Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft.“ (Ex. 20:12.) Dit betekent niet slechts eerbied voor onze ouders, maar wij moeten ook denken aan onze voorouders en ons volk, en hun de eerbied betonen die hun toekomt.

Wat zeer zeker ook tot dit tonen van eerbied behoort, is gegevens over hen te verzamelen, het goede in hun leven na te streven, en vervolgens genealogie en tempelwerk voor hen te doen opdat ook zij de vreugde van de zegeningen van het Evangelie kunnen smaken. Alle nationaliteiten zijn kinderen van onze Hemelse Vader. Wij moeten allen ernaar streven een goede invloed in de wereld en in onze cultuur te zijn. Ten einde het evangelie over de hele wereld te verspreiden is het nodig dat de leden van de Kerk een goed voorbeeld geven in het gebied en de cultuur waarin zij leven.

Frank M. Bradshaw
adviseur priesterquorum
assistent-administrateur van de
seminaries en onderwijsinstellingen

Wat de Schriften vertellen over

de Heer dienen terwijl

De Schriften geven vele voorbeelden van jonge mensen die het werk des Heeren doen. Het grootste voorbeeld is dat van Jezus die als twaalfjarige jongen de leraren van de tempel in Jeruzalem verbaasde: „hen horende, en hen ondervragende. En allen, die Hem hoorden, ontzetten zich over Zijn ver-

toe, en werd groot en aangenaam beide bij den Heere en ook bij de mensen.“ (1 Sam. 2:18, 26.) „Doch Samuël kende den Heere nog niet; en het woord des Heeren was aan hem nog niet geopenbaard,“ maar op een nacht riep de Heer hem en hij antwoordde: „Spreek Heere, want Uw knecht

beers, Die zal mij redden uit de hand van dezen Filistijn.“ (1 Sam. 17:33, 37.) Jakob, de zoon van Lehi, was op jeugdige leeftijd reeds begonnen met rechtvaardige dingen, hetgeen zijn vader deed uitroepen: „... in uw jeugd hebt gij Zijn heerlijkheid (van de Verlosser) aanschouwd; daarom zijt gij

Noach

Samuël

Jozef

stand en antwoorden.“ (Luk. 2:46-47.) Er zijn nog veel meer voorbeelden: Noach was tien jaar oud toen hij door zijn grootvader Methusalach werd geordend in het priesterschap. (L. en V. 107:52.)

Jozef werd als jongen van zeventien naar Egypte verkocht en had reeds dromen gehad van de Heer. (Gen. 37:1-28.)

„... Samuël diende voor het aangezicht des Heeren zijnde een jongeling ... En de jongeling Samuël nam

hoort.“ (1 Sam. 3:7-10.)

David bood aan te strijden tegen Goliath, de Filistijnse reus die Israël uitdaagde, maar koning Saul weifelde want David was nog zo jong. Saul zei: „... gij zijt een jongeling, en hij is een krijgsman van zijn jeugd af.“

David echter was niet gemakkelijk te ontmoedigen en herhaalde voor Saul dat hij reeds met een leeuw en een beer had gevochten. Toen zei David: „De Heere, Die mij van de hand des leeuws gered heeft, en uit de hand des

gezegend, evenals zij, die Hij in het aardse lichaam zal dienen.“ (II Ne. 2:4.) Nephi benadrukte de geestelijke aard van zijn jongere broeder Jakob door te zeggen: „En mijn broeder Jakob heeft Hem ook gezien, evenals ik Hem heb gezien.“ (II Ne. 11:3.)

En de tweeduizend jonge krijgslieden van Helaman werden gekenmerkt door hun groot geloof in de zegeningen van de Heer.

De Schriften vertellen ons over deze jongemannen: „En het waren allen

we jong zijn

DOOR ROBERT J. MATTHEWS

jongemannen, die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken; ... die te allen tijde getrouw waren in alle dingen, die hun werden toevertrouwd." (Alma 53:20.)

„Nu hadden zij nimmer gevochten, en toch vreesden zij de dood niet; en zij gaven meer om de vrijheid van hun

aard was, en ik smaakte en wist van de goedheid van Jezus." (Morm. 1:15.) Daarom stelde het volk van Nephi mij aan tot hun leider, of tot aanvoerder van hun legers.

„Daarom trok ik in mijn zestiende jaar aan het hoofd van een leger der Nephieten op ..." (Morm. 2:1-2.)

langrijkheid direct op dat van Jezus. (L. en V. 135:3.)

Paulus zei tegen zijn jonge vriend Timotheüs: „Niemand verachte uw jonkheid; maar zijt een voorbeeld der gelovigen ..." (I Tim. 4:12.)

„Maar vlied de begeerlijkheden der jonkheid; en jaag naar rechtvaardig-

David

Mormon

Joseph Smith

vaderen dan om hun eigen leven; ja, door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden." (Alma 56:47.)

„... zij zijn jong en hun gemoederen zijn onwrikbaar, en zij stellen voortdurend hun vertrouwen in God." (Alma 57:27.)

„... want zij waren allen zeer jong ... " (Alma 56:46.)

De profeet Mormon schreef: „En, toen ik vijftien jaar oud was, kwam de Here tot mij, daar ik tamelijk ernstig van

Joseph Smith ontving zijn eerste visioen toen hij veertien jaar was. Later schreef hij over deze eerste gebeurtenissen en beschreef zichzelf als zijnde jeugdig en „zo weinig bekend met mensen en zaken ... een onbekende jongen ... , tussen veertien en vijftien jaren oud, en mijn levensomstandigheden van die aard waren, dat ze mij tot een onbetekenende jongeman in de wereld maakten ..." (J. Sm. 2:8, 22.) Toch volgde het werk, dat de Heer door hem tot stand bracht, in be-

heid, ..." (II Tim. 2:22.) Hij prees Timotheüs omdat „gij van kinds af de heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid ..." (II Tim. 3:15.)

Wijsheid bezitten sluit niet altijd een hoge leeftijd in, want zoals Elihu zei: „De groten zijn niet wijs, en de ouden verstaan het recht niet." (Job 32:9.) En Alma verklaarde dat „aan kleine kinderen dikwijls woorden worden gegeven die de wijzen en geleerden beschaamd maken." (Alma 32:23.) ○

Het Koninkrijk later

(Een fabel van onze tijd)

Een fabel met een moraal, voor iedereen die getalmd heeft
(en wie heeft dat niet!)

JAMES WALDROP

Als Frank Higgins zich eens de tijd gegund had om erover na te denken, dan zou hij zichzelf beschouwd hebben als een goede heilige der laatste dagen. Hoewel hij wat ongeregeld naar de kerk ging en hij moeite had om al de geboden te onderhouden die vereist worden van hen die een plaatsje in het celestiale koninkrijk willen beërven, had hij een diepe overtuiging van de waarheid van het Evangelie.

Indien Frank niet een zeer ongewone droom had gehad tijdens een dutje dat hij op een zondagmiddag deed, was hij zich waarschijnlijk blijven beschouwen als een doorsnee lid van de Kerk. En waarschijnlijk zou hij op dezelfde manier hebben voortgeleefd als hij de eerste vijftig jaar van zijn leven had gedaan.

Frank was een aardige man — gemakkelijk in de omgang en goed geluimd. Zijn gezicht had diepe rimpels, veroorzaakt door de lange perioden die hij buitenshuis door-

bracht. Zijn haar, eens zwart en golvend, was nu bijna grijs. Zijn helderblauwe ogen die scherp afstaken tegen zijn bruinverbrande huid, hadden een vrolijke tinteling. Ze dansten als hij lachte, hetgeen dikwijls het geval was, want Frank maakte zich zelden zorgen over iets.

Naar het scheen was Frank Higgins een geslaagd mens. Zijn zuivelboerderij gedijde en hij had een goede vaste markt voor zijn zuivelprodukten. Toch, ondanks zijn schijnbaar succes, had hij een gebrek dat wij allen min of meer hebben — hij was iemand die hield van uitstellen.

Hoewel Franks bedoelingen gewoonlijk goed waren, was hij dikwijls onnadenkend en verwaarloosde hij zijn plichten tegenover de Kerk waartoe hij behoorde en waarvan hij zei dat hij wist dat ze waar was. Bij voorbeeld, een week voor zijn ongewone droom had de bisschop hem gevraagd of hij wilde komen trekken aan de nieuwe kapel. In plaats daarvan werkte hij aan verschillende schuttingen van zijn boerderij die gerepareerd moesten worden.

Hij was oprecht in zijn voornemen om de wijk te helpen en had inderdaad plannen gemaakt om de komende week bij de bouw te helpen, maar de bisschop wist van voorgaande ervaringen dat iets anders waarschijnlijk Franks aandacht zou trekken wanneer de volgende opdracht kwam.

Franks getalm was er de oorzaak van dat hij geen vooruitgang gemaakt had in het priesterschap. Hoewel hij al over de vijftig was, was hij toekomstig ouderling gebleven. Verscheidene jaren was hij van plan geweest de gewoonten op te geven die zijn vooruitgang in het priesterschap belemmerden, maar op de een of andere manier gelukte het hem niet ze los te laten.

Verscheidene jaren geleden had Frank besloten tiende te betalen, maar de tijd was voorbijgegaan en hij was er nog niet mee begonnen. Hij had Martha, zijn vrouw, beloofd dat hij het in orde zou maken zodat zij met hun drie kinderen naar de tempel konden gaan om aan elkaar te worden verzegeld.

Een keer had Frank het oprechte verlangen gehad om de gegevens van zijn familie te verzamelen en ervoor te zorgen dat het werk voor hen in de tempel kon worden gedaan. Hij was inderdaad met het werk begonnen en was er een heel eind mee gevorderd, toen het bedrijf hem weer opeiste en andere bezigheden hem weer op een zijspoor brachten.

Deze tegenzin om zich ergens aan te binden was het patroon van Frank Higgins' leven, tot aan die zondag toen hij die vreemde droom had waardoor hij geheel van streek was geraakt.

Frank was 's morgens naar de zondagsschool geweest, voor het eerst na lange tijd, en een paar dingen die zijn

vriend Charles Long in de klas had gezegd, hadden hem aan het denken gezet. Laat in de middag terwijl Martha op bezoek was bij een van de burens, zat hij in zijn geliefkoosde stoel en las in het Boek van Mormon. Ontspannen viel hij in slaap, terwijl hij over deze verzen peinsde:

„Nu, zoals ik u reeds heb gezegd, verzoek ik u, daar wij zoveel getuigenissen hebt ontvangen, dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht.

„Wanneer gij in die bedenkelijke toestand zijt gekomen, kunt gij niet zeggen: Ik zal mij bekeren, ik zal tot mijn God terugkeren. Neen, gij kunt dit dan niet zeggen; want de zelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten.“ (Alma 34:33-34.)

Franks slaap was noch gezond noch rustig. Hij droomde dat zijn sterfelijk leven was afgelopen en dat hij van deze aarde was weggeroepen. Hij werd zelfs door een gids begeleid naar zijn toekomstig huis. De gids was een aardige man, een markante verschijning met een golvende witte baard. Frank merkte echter dat zijn metgezel een enigszins droeve uitdrukking in zijn ogen had. Of het nu teleurstelling of andere zorg was kon Frank niet zeggen. Zijn gastheer vertelde hem dat hij reeds lange tijd in het koninkrijk waar zij nu naartoe gingen woonde, maar hij gaf geen verdere uitleg.

Eindelijk bereikten zij de deur van het koninkrijk dat Frank zou beërven, de schoonheid ervan overtrof alle beschrijvingen. Het was meer dan hij zich ooit had kunnen voorstellen — goud en zilver, versierd met diamanten, robijnen en andere kostbare stenen. Hij aarzelde om die mooie deur binnen te gaan.

Maar toen hij zich hersteld had van zijn eerste overweldigende indruk, schrok Frank. Hij zag dat een van de scharnieren van de deur gebroken was en dat de deur erg verzakt was. Hij vroeg zijn gids omtrent deze paradox en kreeg de verzekering dat hij zich geen zorgen hoefde te maken; de deur zou later wel eens gemaakt worden.

Nadat ze het koninkrijk waren binnengegaan wandelden ze door een omgeving die luxueuzer was dan Frank zich herinnerde ooit gezien te hebben. Toen hij de met goud bewerkte muren bekeek, bemerkte hij dat er verschillende plekken waren die gerepareerd moesten worden. Weer vroeg hij zijn gastheer ernaar en weer werd hem verteld dat ze later wel eens geschilderd zouden worden.

Ten slotte kwamen ze bij het appartement dat Franks huis zou worden in het koninkrijk dat hij erfde. Toen hij zijn

kamers naderde straalde zijn gezicht van genoegen. Geen koning op aarde had vast en zeker ooit zo'n chique plaats gehad om te wonen.

Hij wandelde naar binnen en kon nauwelijks de pracht en praal ervan verdragen. Maar hij schrok toen hij merkte dat er geen dak op zijn kamers was. Zijn gids verwachtte zijn vraag en stelde hem gerust met de woorden: „O, wees maar niet bang, we zullen later wel eens een dak op je appartement laten maken.”

Op dat moment kwam Franks oom Tom. Nadat ze elkaar omhelsd hadden vroeg Frank aan zijn oom of hij hem wilde helpen er een dak op te zetten. Zijn oom wilde hem wel helpen, maar niet nu. Iets in zijn antwoord deed Frank hopen dat het een hele tijd niet zou regenen.

Oom Tom zei dat hij geen lid was van dit koninkrijk, maar dat hem toegestaan was even langs te gaan voor een bezoek. Spoedig zou het weer tijd zijn om naar zijn eigen koninkrijk terug te gaan.

Eenzaam en terneergeslagen wilde Frank gaan liggen om uit te rusten. Hij ging naar zijn bed maar bleef stil staan staren. Het was van gedegen goud gemaakt, zelfs de veren van het bed, maar er lag geen matras op. Hij rende naar de deur en riep een voorbijganger aan. Deze vertelde hem dat hij zich niet bezorgd hoefde te maken; hij zou mettertijd waarschijnlijk wel een matras krijgen.

Hoewel Frank geïrriteerd was door de accommodatie, begon hij te berusten in de verschillende onvolkomenheden. Om zijn geplaagde zenuwen te kalmeren besloot hij zijn gouden badkuip te gebruiken. Maar helaas, ze hadden vergeten het loodgieterswerk te laten verrichten.

Op dit punt gekomen begon Frank misnoegd te worden. Nadat hij over zijn toestand gepeinsd had, besloot hij dat

een hapje eten in de eetkamer zijn gedrukte stemming misschien wat op zou vrolijken. Hij liep de eetkamer in en was zeer verbaasd: iedere stoel was gemaakt als de troon van een koning en had zijn eigen tafel.

Eindelijk had hij in dit koninkrijk iets gevonden dat compleet was. Hij bestelde de weelderigste maaltijd die hij maar bedenken kon en likte zijn lippen af in afwachting van het feest. De kelners echter waren verbaasd over zijn verzoek. „O, er is hier nog geen voedsel,” antwoordden ze, „maar wij hopen dat er straks wat komt.”

Op dit punt gekomen had Frank moeite zijn opkomende woede te bedwingen. Met grote stappen liep hij naar de poort en zei op hoge toon tegen de poortwachter dat er een verschrikkelijke fout gemaakt was — hij behoorde niet tot dit verwaarloosde en onafgemaakte koninkrijk.

De wachter bladerde rustig in zijn boek. „Nee, er is geen fout gemaakt. Hier staat je naam.”

Zijn ongenoegen uitend vroeg Frank waarom zij, als zij hem inderdaad verwacht hadden, het koninkrijk niet voor hem afgemaakt hadden.

„Frank,” antwoordde de poortwachter, „we hebben alles voor je gereed gemaakt. We maakten hier alles precies voor je volgens de blauwdrukken die jij maakte toen je nog op aarde was. Wij kunnen niets aan de toestand veranderen. Toen je nog op aarde was gaf je steeds de aanwijzingen dat alles later wel eens gedaan zou worden en op deze wijze heb je het koninkrijk geërfd. Als het je niet aanstaat bied ik je mijn deelneming aan, maar dat is alles wat ik je kan geven. Wij kunnen niet herbouwen. Jij maakte de blauwdrukken. Jij koos; dat hebben wij niet voor je gedaan. Wij maken hier geen blauwdrukken maar volgen alleen die welke ons gestuurd worden.”

Frank Higgins werd wakker, bevend van angst en badend in zijn zweet, hoewel het die dag niet warm was. Martha kwam thuis, ze bemerkte een wonderbaarlijke verandering in zijn gewoonten. Zijn hele gedrag was veranderd.

Dagen en maanden, ja zelfs jaren, verwonderden de burens zich over de volledige ommekeer in Franks leven. Hij was zeer punctueel bij alles wat hij deed en hij werd een ijverig werker in de Kerk. Hij betaalde tiende en deed genealogisch werk. Hij bracht zijn gezin naar de tempel en werd aan hen verzegeld.

In minder dan geen tijd werd hij ondersteund als bisschop. Een van zijn speciale gaven was de dingen vlug af te handelen en anderen aan te sporen te voorkomen dat belangrijke dingen in hun leven uitgesteld werden. ○

Onze getuigenis voor de wereld

PRESIDENT HARTMAN RECTOR JR.
van de Eerste Raad van Zeventig

Goede morgen, broeders en zusters en vrienden. Ik acht het een voorrecht en grote eer u in de naam van de Heer Jezus Christus te begroeten. Wij vergaderen in Zijn naam. Het is door Hem dat wij hier zijn en alles wat wij doen in het leven, indien het waardevol is, komt door Hem.

Wij zijn christenen. Wij willen dat de hele wereld dit weet. Soms worden wij ervan beschuldigd dat wij geen christenen zijn, maar dat is niet waar. Zoals de grote profeet Nephi eens zei: "... wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profeten, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten." (II Ne. 25:26.) Wij beschouwen Christus als de overste Leidsman en Voleinder van ons geloof. Hij is onze Verlosser.

In het midden des tijds werd Zijn Kerk gevestigd op het fundament van apostelen en profeten, heilige mannen die Hij kende toen Hij in Zijn aardse lichaam op aarde was. Zij ontvingen Zijn leringen. Hij ordende hen en gaf hun het gezag om namens Hem te

handelen in alle dingen die verband houden met de zaligheid van het mensdom. Hij wist dat Hij niet lang op aarde zou blijven, want Hij verklaarde: "... de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een ranstoen voor velen." (Mt. 20:28.)

Daarom had Hij mannen nodig die hier op deze aarde zouden blijven en vanuit de hemel, waar Hij zou zijn, boodschappen van Hem konden ontvangen. Deze wijze van communiceren is bekend als openbaren, en zij die dit ontvangen worden profeten van God genoemd. In het begin van Zijn bediening koos Hij twaalf speciale getuigen die in de sterfelijkheid bij Hem waren. Maar na Zijn kruisiging koos Hij door openbaring anderen die Hem waarschijnlijk niet in de sterfelijkheid gekend hebben. Paulus was een van hen. Een poos presideerden deze mannen de Kerk; zij behandelden de problemen en stelden orde op de zaken van de Kerk. Maar na verloop van tijd werd de Kerk corrupt. De leden weigerden de geïnspireerde raad van de apostelen op te volgen. Paulus schreef veel brieven en probeerde ze weer terug te

brengen in de kudde. De vervolgingen werden hevig en de apostelen die profeten waren, werden gedood of op andere wijze van deze aarde weggenomen. Toen zij er niet meer waren was het licht van de openbaringen uitgegaan. Zelfs de wereldse geschiedenis beschrijft deze periode als de duistere middeleeuwen.

Maar zoals geprofeteerd was door apostelen en profeten van ouds, gloorde een nieuwe dag en wederom sprak God vanuit de hemel en riep Hij in deze tijd een nieuwe profeet. Het was een knaap die nog vijftien jaar moest worden, zijn naam was Joseph Smith Jr. God riep hem in een groots visioen in het jaar 1820. Hij sprak tot hem vanuit de hemel en gaf hem geboden. Hij gaf ook geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de gehele wereld bekend moesten maken, en dit alles opdat vervuld zou worden hetgeen door de profeten was gesproken.

„De zwakke dingen der wereld zullen voortkomen en de machtige en sterke afbreken, opdat de mens niet bij zijn medemens te rade zou gaan, noch in de arm des vlezes vertrouwen — „Maar opdat ieder mens in de naam

van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken;

„Eveneens, opdat geloof op de aarde zou mogen vermeerderen;

„Opdat Mijn eeuwig verbond zou mogen worden gevestigd;

„Opdat de volheid van Mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders. (L. en V. 1:19-23.)

Wij zijn geen protestanten, want wij protesteren niet tegen mensen, groepen of organisaties. Wij twisten niet met andere kerken, wij schrijven geen traktaten tegen andere kerken, noch maken wij propaganda tegen andere kerken en wij zullen dat ook nooit doen, omdat het niet ons streven is het geloof en vertrouwen in de mensen teniet te doen, maar om het op te bouwen.

Tot onze protestantse vrienden, en wij hebben er velen, die geloven dat zaligheid komt door geloof alleen, zeggen wij: „Wij begrijpen uw nadruk op het geloof. Wij geloven het ook. Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen, maar er is meer voor nodig dan alleen geloof. Er zijn bepaalde veror-

deningen die u moet ontvangen, en er is een bepaalde autoriteit die u moet bezitten, en er zijn bepaalde werken die u moet volbrengen, dus komt dan, en laat ons samen rechten. Sta ons toe de volheid van het evangelie van Jezus Christus met u te delen.“

Dit is in overeenstemming met de leringen van de Meester. Tot de Joden, die ervan overtuigd waren dat Hij was gekomen om te oordelen en hun godsdienst teniet te doen, zei Hij: „Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar te vervullen.“ (Mt. 5:17.) En wederom vond Hij geen fouten in hun rechtvaardige handelingen want Hij zei: „... deze dingen moest men doen en de andere niet nalaten.“ (Mt. 23:23.) En wij zeggen hetzelfde tot onze protestantse vrienden.

Tot onze katholieke vrienden, die geloven in zaligheid door genade, door de sacramenten van de kerk, zeggen wij: „Wij begrijpen uw nadruk op de sacramenten en verordeningen van de kerk. Wij geloven dat ook. Zei de Meester niet: „Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het

Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3:5.)? De doop door iemand die de autoriteit heeft om te handelen is essentieel voor zaligheid.

Maar voor zaligheid is meer nodig dan alleen de verordeningen van het Evangelie. Er zijn bepaalde bewijzen van geloof die u moet tonen. Er zijn bepaalde werken die u moet volbrengen, bepaald gezag dat u moet bezitten en dat u het recht geeft in de naam van de Heer te handelen. Dit kan alleen via levende profeten komen. Dus kom — sta ons toe de volheid van het evangelie van Jezus Christus met u te delen. Wij nemen niets van u af, wat u heeft is waar; wij willen er alleen iets aan toevoegen en wij willen het met liefde doen, niet met dwang of geweld; alleen liefde en opoffering kunnen mensen tot kennis van de waarheid brengen.

En nu kan het schijnen alsof wij de vele verschillende godsdiensten van de wereld gesorteerd hebben en de beste gedeelten van hun kerken hebben genomen. Zo kan het toeschijnen, maar het is niet zo. Wij kunnen aantonen dat elk beginsel dat wij onderwijzen in de Bijbel wordt onderwezen. In het alge-

meen gesproken is de Bijbel een verslag van de handelingen van God met Zijn volk, in het bijzonder met de Hebreërs en de Joden. Maar indien alle Bijbels op aarde in het jaar 1830 (toen deze Kerk werd georganiseerd) vernietigd waren, zou zij precies zo georganiseerd zijn als zij heden georganiseerd is.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onderscheidt zich van de kerk die de Meester organiseerde in het midden des tijds door de bewoording „Heiligen der Laatste Dagen.“ Deze beginselen kwamen niet door de Bijbel, maar zij kwamen door openbaring van God, door een profeet van deze tijd, Joseph Smith.

Wij hebben een boodschap voor alle goede mensen, overal. Degenen die eerlijk van hart zijn heeft de Heer geboden blijde tijdingen te verkondigen; „... ja, Hij zegt tot hen: „En gij zult... ze bekendmaken op de bergen, en op iedere hoge plaats, en onder ieder volk, dat gij zult mogen zien.“

Voorts heeft de Heer geboden: „gij zult het in alle ootmoedigheid doen, op

Mij vertrouwende, en niet smaden, die u smaden.

„En gij zult niet over leerstukken spreken, doch gij zult bekering verkondigen, en geloof in de Zaligmaker, en vergeving van zonden door de doop en door vuur, ja, namelijk de Heilige Geest.“ (L. en V. 19:29-31.)

En aldus gaan wij voort in liefde voor God en onze medemensen; wij smeken hun te luisteren, en bieden als offerande de boodschap van de herstelling aan. Er zijn thans over de gehele wereld 15.000 full-time zendelingen in het zendingsveld van de Kerk, die hun tijd en talenten beschikbaar stellen en zelf hun onkosten betalen om de boodschap aan hun medemensen te brengen.

„En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden.“ (L. en V. 1:5.)

Ook zei Hij: „... waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen.“ (L. en V. 1:2.) Het is een boodschap van hoop, want wij verklaren dat

God, onze hemelse Vader, leeft, dat Hij gebeden hoort en beantwoordt, dat Jezus de Christus is, en dat Hij leeft. Hij heeft Zijn Kerk in onze tijd op aarde gevestigd en zij is voor alle mensen, voor allen die willen. Hij heeft speciale getuigen geroepen, ze geordend en uitgezonden om het evangelie van de waarheid te prediken, de uitverkorenen te zoeken, hen die naar deze boodschap willen luisteren.

Wij hebben de volheid van het evangelie van Jezus Christus. Hij is zo edelmoedig en goed voor ons in deze tijd nu wij het zo hard nodig hebben. Hij heeft ons een levende profeet van God gegeven die de belangrijke beslissingen in de Kerk en het Koninkrijk van God neemt, onder leiding van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, Wiens Kerk het waarlijk is.

Deze getuigenis geven wij u in alle eenvoud en laten onze genegenheden en zegen bij u achter, alsmede onze innige liefde. Wij houden van u, wij hebben u nodig, en wij doen dit in de naam van onze Heer en Heiland Jezus Christus, die onze Verlosser is. Amen.

VREDE

Toespraak gehouden op de 142ste halfjaarlijkse algemene conferentie van de Kerk
OUDERLING ELDRED G. SMITH Patriarch van de Kerk

In die opperzaal in Jeruzalem, waar het Laatste Avondmaal werd gehouden, gaf Jezus Zijn discipelen belangrijke instructies. Hij leerde hun vele dingen en zei o.a. ook: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkwerijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.” (Joh. 14:27.)

Wederom zei Hij: „Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen.” (Joh. 16:33.)

Vrede is een woord dat tegenwoordig veel wordt gebruikt. Wij horen het van alle kanten, lezen het in alle kranten en tijdschriften. Mannen rennen heen en weer over de aarde op zoek naar vrede. Wij denken dat het een nieuwe manier van groeten is, maar het is zo oud als het mensdom.

De mensen in de bijbelse landen hebben elkaar altijd begroet met „Vrede zij ulieden” of „Vrede zij met u.” Toch werd dit kleine stukje van de aarde altijd verscheurd door oorlogen, gevangenschap en slavernij, onder de overheersers die elkaar opvolgden. In de tijd van Christus werden zij door het Romeinse Rijk overheerst.

Natuurlijk verwachtten de Joden een „Verlosser”, een „Redder”, en dachten dat Hij hun van de slavernij zou bevrijden. Jesaja schreef:

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrede-vorst.” (Jes. 9:5.)

De vrede werd echter niet naar dit land, dat het Heilige Land wordt genoemd, gebracht. Zelfs thans liggen de overblijfselen van tanks en ander oorlogsmateriaal te roesten langs de kant van de weg. Altijd zijn er soldaten aanwezig die nauwlettend de grenzen bewaken. Evenmin is er vrede gekomen tot de rest van de wereld. Toch onderwees Christus vrede in Zijn bergrede. Hij zei: „Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.” (Mt. 5:9.)

Tegen Zijn discipelen zei Jezus: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkwerijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.”

Wat voor soort vrede bedoelde Christus? Ik geloof dat Zijn eigen handelingen verklaren wat Hij bedoelt.

Na het Laatste Avondmaal, toen Christus Zijn instructies aan Zijn apostelen beëindigd had, schreef Johannes:

„Jezus, dit gezegd hebbende, ging uit met Zijn discipelen over de beek Kedron, waar een hof was, in welken Hij ging, en Zijn discipelen.

„En Judas, die Hem verried, wist ook die plaats, dewijl Jezus aldaar dikwijls vergaderd was geweest met Zijn discipelen.

„Judas dan, genomen hebbende de bende krijgsknechten en enige dienars van de overpriesters en Farizeën, kwam aldaar met lantaarnen, en fakkelen, en wapenen.

„Jezus dan, wetende alles, wat over Hem komen zou, ging uit, en zeide tot hen: Wien zoekt gij?

„Zij antwoordden Hem: Jezus den Nazarener. Jezus zeide tot hen: Ik ben

het. En Judas, die Hem verried, stond ook bij hen.

„Als Hij dan tot hen zeide: Ik ben het; gingen zij achterwaarts, en vielen ter aarde.

„Hij vraagde hun dan wederom: Wien zoekt gij? En zij zeiden: Jezus den Nazarener.

„Jezus antwoordde: Ik heb gezegd, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dan dezen heengaan.” (Joh. 18:1-8.) Kunt u een dergelijk tooneel van kalme en vrede evenaren? Hier komen ze om een man te pakken die ze willen doden, en Hij zegt zo iets als: „Hier ben Ik, neem Mij, maar laat mijn vrienden gaan.”

En toen Hij voor Pilatus stond, onder de druk van een streng verhoor, kon Pilatus zijn gramschap niet opwekken. Volmaakt vredig beantwoordde Hij zijn vragen. Pilatus vond geen schuld in Hem.

Nadat Hij gekruisigd was en opgestaan, was Zijn eerste boodschap aan Zijn discipelen: „Vrede zij ulieden.” (Joh. 20:21.)

Hoe komt het dat wij het geheim van de vrede nog niet hebben ontdekt, terwijl wij er door de eeuwen heen naar gezocht hebben? Ik zal het u zeggen. Wij zoeken naar iemand die vrede voor ons schept — ze tot ons brengt. Edna St. Vincent Millay* heeft eens gezegd: „Er is thans geen vrede op aarde, behalve de vrede in het hart dat zich thuis voelt bij God... Niemand kan in vrede met zijn naaste leven indien hij geen vrede met zichzelf heeft...” („Conversations of Midnight,” *Collected Poems*, Harper and Row; kopijrecht 1937 en 1964.)

Heeft u die vrede in u ervaren toen u uw buurman hielp en het grasveld voor hem aanharkte of maaide? Heeft u die vrede in u gevoeld toen u uw buurman hielp bij het fruitplukken of bij de oogst? Kunt u getuigen van die vrede binnenin omdat u de sneeuw ruimde op de paden van uw buurman? Heeft u de vrede gevoeld omdat u iemand hielp een probleem op te lossen en een andere kijk op het leven te krijgen? Heeft u „vreugde gesticht, iemands lijden verlicht“?

Had u ooit een schuldig geweten? Kent u de beroering en de verwarring die dit over uw eigen ziel kan brengen? Het kan geestelijke, ja zelfs lichamelijke ziekte veroorzaken. Kent u de heerlijke opluchting wanneer u de narigheid die het gevoel hebben veroorzaakt weer goedmaakt? Het kan een onvriendelijk woord geweest zijn, een gedachteloze handeling, of mischien ging het dieper. Tenzij u datgene rechtgezet hebt dat een schuldig geweten veroorzaakte, zult u niet op innerlijke vrede kunnen hopen.

Heeft u op dit moment onvriendelijke gevoelens of iets dat minder is dan liefde in uw hart voor een vriend, een buur of iemand van Gods kinderen? Probeer dan iets extra goeds te doen voor die persoon en houd het vol tot dat alle bitterheid uit uw hart verdwenen is.

Heeft u wel eens in een zondagschoolklas les gegeven, en voelde u na afloop dat u werkelijk iemand enige beginselen van het Evangelie had onderwezen die hem inderdaad hielpen of hem een vrolijkheid gaven? Herinnert u zich het gevoel van vrede en vreugde dat daarop volgde? Heeft u wel eens iemand het Evangelie onderwezen en dat gevoel van vreugde gehad omdat hij accepteerde wat u had verteld? De sensatie van zendingswerk!

Heeft u de aandoeining, de vrede, in uw ziel gevoeld die komt door kennis van het Evangelie en door in overeenstemming met de leringen van het Evangelie van Jezus Christus te leven? Heeft u de vrede gevoeld van tempelwerk, plaatsvervangend werk voor de doden?

Welnu, dienstbetoon is een sleutel tot die vrede. Christus heeft gezegd: „Maar de meeste van u zal uw dienaar zijn.“ (Mt. 23:11.)

Heeft u al eens opgemerkt dat het priesterschap alleen gebruikt wordt om een ander te helpen? Had u niet altijd een vredig, goed gevoel van binnen als u uw plichten in het priesterschap had volbracht?

Vrede komt door dienstbetoon.

De Heer heeft gezegd: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Moz. 1:39.)

Is dit niet het uiterste dienstbetoon? Om Gode gelijk te worden moeten wij vijandschap, hebzucht en zelfzuchtigheid uitdrijven, en al onze inspanningen moeten zijn om anderen te dienen. De Heer heeft gezegd: „Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.“ (L. en V. 59:23.)

Joseph Smith was een voorbeeld van uiterste vredigheid als hij voor beproevingen stond. Hoewel hij zevenendertig keer werd gearresteerd en vrijgesproken, wist hij dat hij deze keer niet terug zou komen. Op weg van Nauvoo naar Carthage zei Joseph Smith: „Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomer-morgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen. Ik zal onschuldig sterven, en er zal nog van mij worden gezegd: Hij werd in koselen bloede vermoord.“ (L. en V. 135:4.)

In Carthage schreef Joseph het volgende aan zijn vrouw Emma: „Ik berust volkomen in mijn lot, omdat ik weet, dat ik gerechtvaardigd ben en het beste gedaan heb, wat er gedaan kon worden. Breng de hartelijke groeten over aan de kinderen... en aan allen, die naar mij vragen... Moge God u allen zegenen.“ (*Documentary History of the Church*, deel. 6, blz 605, of: *Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 418.)

Jesaja zegt: „En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking

der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid.“ (Ies. 32:17) — de zekerheid dat u weet in overeenstemming met Gods wil te leven.

Onlangs, tijdens een tocht door het heilige land, leerde onze gids, een Jordaanse Arabier die Grieks orthodox katholiek was, Sari Padabi heette hij, ons een Arabisch liedje: „Havāno, shalo, malechem,“ dat vertaald betekent: „Wij brengen u vrede.“

Ja, Sari, wij zeggen tegen u en de gehele wereld, wij brengen u vrede. Wij brengen u de vrede van het Evangelie, die vrede die Christus bedoelde toen Hij zei: „... Mijn vrede geef ik u; niet gelijkertijds de wereld hem geeft, geef ik hem u...“ (Joh. 14:27.)

Indien ieder mens vrede in zijn ziel zou hebben, zou er vrede in het gezin zijn. Indien er in ieder gezin vrede is, is er vrede in het land. Indien er in de landen vrede is, is er vrede in de wereld.

Laat ons niet alleen zingen: „Laat het vrede zijn op aarde en laat het bij mij beginnen,“ maar laten wij het menen. Maak het mijn doel — uw doel.

Wanneer de Heiland weder komt — en Hij zal komen — zal Hij alleen vrede brengen wanneer wij Zijn leringen betreffende dienstbetoon aan anderen aanvaarden en opvolgen en vijandschap en ongerechtigheid verdrijven.

De engel die Johannes zag „vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen die op de aarde wonen“ (Op. 14:6) is reeds gekomen. Het Evangelie van Jezus Christus is op aarde gevestigd om nooit meer van de aarde te worden weggenomen.

Zijn koninkrijk is reeds hier op aarde en groeit snel om zich op Zijn komst voor te bereiden. Ja, Hij zal zekerlijk komen en vrede op aarde brengen, maar alleen wanneer wij gewillig zijn Zijn leringen op te volgen. Dit is Zijn werk, en Zijn koninkrijk, het is de enige weg naar wereldvrede en eeuwige vrede. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

* Millay, Edna St. Vincent (1892—1950): *Amerikaans dichteres*

Wilford Woodruff

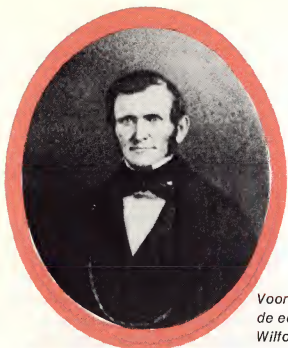
Man van geloof en ijver

LEON R. HARTSHORN

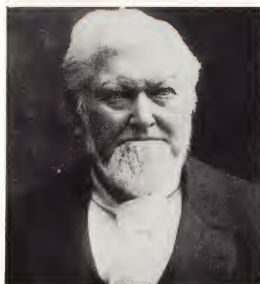
Wilford Woodruff is een voorbeeld van wat groot geloof en grote ijver, gespaard gaande aan een gehoorzaam hart en een altijd opmerkzaam oor voor de influisteringen van de Heilige Geest, kunnen doen voor elk lid van de Kerk. Hij in het bijzonder moest wel een sterk mens zijn die in staat was op de Heer te vertrouwen, want hij nam de teugels van het koninkrijk in handen in een zeer moeilijke tijd. Wilford Woodruff leerde reeds vroeg in zijn jeugd een groot vertrouwen te stellen in de Heer. Volgens zijn eigen verslag had hij vele ongelukken en moeilijkheden en bleef alleen gespaard door de barmhartigheid van de Heer. Toen hij drie jaar was viel hij in een grote ketel met heet water; hij gleed in de schuur van zijn vader van een balk en kwam op zijn gezicht op de vloer terecht; hij brak beide armen bij valpartijen; bijna werd hij gespietst door een stier; hij brak zijn been toen hij uit een ruitje viel; hij werd door een os in zijn buik geschopt; hij werd onder een lading hooft begraven toen zijn wagen kantelde; hij zat in een wagen die omvergeworpen werd toen een op hol geslagen paard van de heuvel afrende; hij maakte een val van vijf meter uit een boom, waarbij hij plat op zijn rug viel; hij werd van de verdrinkingsdood gered uit water dat tien meter diep was; hij zou doodgevroren zijn indien een voorbijganger hem niet in de holte van een appelboom had zien kruipen; hij speelt de wreef van

zijn linkervoet open toen hij hout hakte; hij werd door een dolle hond gebeten; hij werd van een op hol geslagen paard afgeworpen, brak een van zijn benen op twee plaatsen en ontwrichtte beide enkels. Dit gebeurde allemaal voordat Wilford 20 jaar was! Later viel hij twee keer van de bovenkant van een molenwiel en werd bijna fijn gemalen. Bij twee andere gelegenheden werd hij door een op hol geslagen paard meegesleurd; een geveer dat op zijn borst gericht was ging per ongeluk af maar ketste gelukkig; een vallende boom trof hem op zijn borst, brak zijn borstbeen en drie ribben en kneusde zijn linkerdijs, heup en arm. Het is dan ook niet te verwonderen dat hij reeds vroeg erkende dat de macht van God hem behoeftte. Als hij op latere leeftijd aan deze voorvallen dacht, zei hij: „Ik schrijf het feit dat ik gespaard bleef toe aan de altijd waakzame zorg van een barmhartige Voorzienigheid, Wiens hand uitgestrekt was om mij te redden van de dood wanneer ik mij in dreigende gevaren bevond.“ Hij was een nadenkende jongeman die altijd het goede wilde doen. In zijn eerste tienerjaren schreef hij: „De leeftijd die ik nu heb is een belangrijke periode in het leven van iedere man, want in het algemeen gesproken wordt in deze periode van zijn leven een groot gedeelte van zijn karakter gevormd voor tijd en eeuwigheid. Hoe

voorzichtig moet ik zijn nu ik deze mijlpaal langs de weg van mijn aardse bestaan passeer! Ik voel dat ik moet oppassen en leiding, behoedzaamheid en wijsheid nodig heb om mijn voetstappen te begeleiden op de paden die naar eer en eeuwig leven leiden.“ Zijn voortdurend zoeken naar leiding maakte dat hij dikwijls in gebed ging tot de Heer, zodat, toen hij ten slotte de gelegenheid kreeg het Evangelie te horen, hij goed voorbereid was om het te ontvangen. Hij beschrijft hoe hij kennis maakte met het Evangelie. „Broeder Pulsipher* opende met gebed. Hij knielde neer en vroeg God in de naam van Jezus Christus dat hij nodig had. Zijn wijze van bidden en de invloed die ervan uitging maakten grote indruk op mij. De Geest des Heren rustte op mij en getuigde tot mij dat hij een dienstknecht van God was. Nadat wij gezongen hadden, predikte hij vier en een half uur. Gods geest rustte machtig op hem en hij gaf een sterk getuigenis van de goddelijkheid en echtheid van het Boek van Mormon en van de zending van de profeet Joseph Smith. Ik geloofde alles wat hij zei. De geest gaf getuigenis van de waarheid ervan... „Daarna gaven de broeders aan iedereen die in de vergadering aanwezig was de vrijheid om op te staan en te spreken, vóór of tegen hetgeen ze gehoord hadden, zoals ze verkozen. Ik merkte dat ik bijna onmiddellijk op stond. De Geest Gods spoorde mij aan

Voor zover bekend is dit de eerste gravure van Wilford Woodruff.

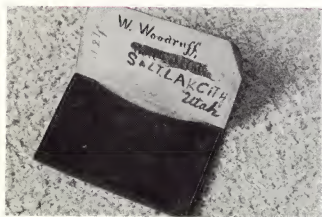

Het zakmes van de president.

Uit dit portret van president Woodruff spreekt zijn grote geestelijke inzicht.

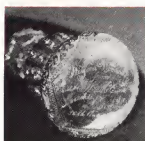

President Woodruff wijdde de tempel te Salt Lake in in 1893. Dit is een speciale uitnodiging die door hem werd ondertekend.

Let op het mooie dessin van dit tafelkleed dat in het huis van de president werd gebruikt.

Portefeuille van president Woodruff.

Deze wandelstok met gouden knop werd aan president Woodruff gegeven op zijn negentigste verjaardag.

De scheerkom van de president.

te getuigen van de waarheid van de boodschap die deze broeders gebracht hadden. Ik vermaande mijn buren en vrienden om deze mensen niet tegen te werken, omdat zij ware dienstknechten van God waren. Zij hadden die avond het zuivere evangelie van Jezus Christus tot ons gepredikt. Toen ik ging zitten stond mijn broer Azmon op en gaf een soortgelijk getuigenis. Hij werd door verschillende anderen gevolgd."

Drie dagen later, nadat hij het Boek van Mormon zorgvuldig had gelezen, werd hij op 3 december 1833 gedoopt. Hij schreef: „De sneeuw lag bijna een meter hoog, het was een koude dag en op het water dreef ijs waar sneeuw op lag, maar toch voelde ik geen kou." Spoedig daarna ging hij naar Kirtland, waar hij de profeet Joseph Smith ontmoette.

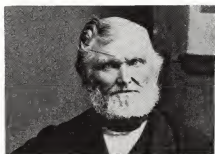

Foto van ouderling Woodruff toen hij apostel was.

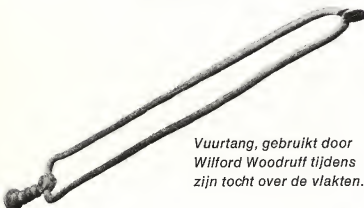
Vanuit Kirtland marcheerde hij met andere nieuwe leden naar het kamp Zion. Tijdens deze periode werd hij ertoe „bewogen" een begin te maken met het opschrijven van de belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van de Kerk. Later gaf hij commentaar op deze hemelse leiding.

„De duivel heeft steeds geprobeerd mij het leven te benemen vanaf de dag dat ik werd geboren tot op heden, meer nog dan de levens van andere mensen. Ik schijn een gebrandmerkt slachtoffer van de boze te zijn. Ik heb daar maar één verklaring voor: de duivel wist dat ik lid zou worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat ik de geschiedenis van die Kerk zou schrijven en verslagen zou achterlaten van de werken en leringen van de profeten, van de apostelen en zendelingen.

Ik heb bijna alle toespraken en leringen die ik gehoord heb van de profeet Joseph opgeschreven. In mijn dagboek staan veel toespraken van president Brigham Young en van mannen als Orson Hyde, Parley P. Pratt en anderen. Een andere reden waarom ik in het begin werd bewogen dit te doen, was dat bijna alle geschiedschrijvers die waren aangesteld afvielen en hun dagboeken meenamen."

Spoedig nadat de jonge Wilford het kamp Zion had bereikt, begon hij zijn grote zendingswerk door in Arkansas, Tennessee, Canada en Nieuw-Engeland als zendeling dienst te doen. Dikwijls werd hij door de Geest geleid. Tegen de tijd dat hij het zendingsveld zou verlaten, schreef hij:

„Nadat ik twee en een half jaar in Nieuw-Engeland en Canada had doorgebracht om de heiligen bijeen te krij-

Vuurtang, gebruikt door Wilford Woodruff tijdens zijn tocht over de vlakten.

In deze wagen van Wilford Woodruff werd de zieke Brigham Young vervoerd, toen hij opstond en sprak: „Dit is de plaats."

gen, ging ik terug met de laatste groep, ongeveer honderd, uit Boston in Massachusetts. Wij landden in Pittsburg, Pensylvanië, toen het al donker begon te worden. Wij wilden er niet graag blijven, maar verder gaan naar St. Louis in Missouri. Ik zag een boot onder stoom liggen, gereed om weg te varen. Ik ging naar de kapitein en vroeg hem hoeveel passagiers hij had. „Driehonderdvijftig.“ „Kunt u er nog honderd bij hebben?“ „Ja.“ De Geest zei tot mij: „Ga niet aan boord van die boot, noch u noch uw gezelschap.“ All right, zei ik. Ik had iets geleerd omtrent die stille zachte stem. Ik ging niet aan boord van die boot maar wachtte tot de volgende ochtend. Binnen dertig minuten nadat die boot was vertrokken brak er brand uit. Ze hadden touwen in plaats van stuurkettingen en zij konden niet aan land komen. Het was een donkere nacht en geen enkele ziel werd gered. Indien ik niet geluisterd had naar de vermanen in mij, zou ik daarbij geweest zijn.

„Ik werd bestuurd en geleid door de Geest. Ik kende deze Geest. Het was geen trompetgeschal of donderslag of bliksem; het was die stille, zachte stem in mij.“

Hij was 32 jaar toen hij in 1839 in Far West, Missouri, tot apostel werd geroemd.

Veel kerkleden denken aan Wilford Woodruff als de grote zending. Heber J. Grant zei over hem: „Misschien was hij (Wilford Woodruff) de grootste bekeerder van mensen die wij ooit in de Kerk gehad hebben.“ Ofschoon hij reeds twee keer op zending was geweest, was zijn beroemdste zending die in Engeland, welke in 1839 begon. Op de dag dat Wilford Woodruff 33 jaar werd, predikte hij in de stad Hanley in Engeland. Hij had buitengewoon veel succes in die plaats en was dus verbaasd toen de Heer hem deed vertrekken en hem zuidwaarts leidde, waar hij rechtstreeks naar de boerderij van John Benbow, even buiten Birmingham, werd geleid. Een groep mensen, bekend als de United Brethren, had zich verenigd en bad de Heer of Hij boodschappers wilde sturen met de volheid van het evangelie.

Van deze groep alleen al doopte broeder Woodruff 45 predikers en 160 leden. Een van de politiemannen die gestuurd was om deze dynamische zending te arresteren omdat hij het Evangelie predikte, sloot zich bij de Kerk aan nadat hij broeder Woodruff had horen spreken. Twee plaatselijke functionarissen van de Anglicaanse Kerk, die kwamen spioneren op de vergaderingen, verzochten ten slotte ook door hem gedoopt te mogen worden.

Wilford Woodruff bracht in 1840 in één jaar 336 mensen tot de Kerk. In antwoord op de oproep van president Joseph Smith voeren hij en de andere broeders naar huis met een scheeps-lading bekeerlingen.

Na deze zending hielp hij mee de tempel in Nauvoo te bouwen en de heiligen erop voor te bereiden om naar het Rotsgebergte te gaan. In deze tijd had hij enkele grote geestelijke ervaringen als gevolg van zijn geloof en gevoeligheid voor de stem van de Geest.

De volgende willekeurig gekozen geestelijke ondervindingen geven een duidelijk beeld van de nauwe relatie die Wilford Woodruff had met zijn Vader in de hemel.

— „Mijn zendingen waren door [de] Geest van openbaring. Mij werd door diezelfde stille zachte stem gezegd dat ik naar de Fox Eilanden moest gaan. Ten tijde van de grote afval in Kirtland zei de geest des Heren tot mij: „Neem een metgezel en ga naar de Fox Eilanden.“ Ik wist evenmin wat er op de Fox Eilanden was, als dat ik weet wat er op Kolob is. Ik ging er echter heen en doopte honderd mensen . . .

— Op een keer waren we verwaald in een zware storm, „terwijl we als blinden naar de muur tastten, werden wij plotseling omschenen door een helder licht dat de gevaarlijke situatie openbaarde, aan de rand van een afgrond. Het licht bleef bij ons totdat wij de weg weer gevonden hadden. Toen wij verheugd onze weg vervolgden, keerde de duisternis terug en regende het weer.“ — Een andere keer, nadat hij zijn rijtuig voor de nacht geparkeerd had en het zich daarin gemakkelijk had gemaakt, „zei een stem tot mij: „Sta op

en verplaats uw rijtuig.“ Even later werd een zware boom die gegrepen was door een wervelwind, neergeworpen op de plek waar het rijtuig had gestaan.

— Als zending had hij in London een verschrikkelijke ervaring met een „prins der duisternis. Op het punt gekomen dat hij mij zou overweldigen, bad ik de Vader om hulp in de naam van Jezus Christus. Ik kreeg toen macht over hem en hij verliet mij, maar ik was erg gewond. Daarna kwamen drie mannen in het wit gekleed naar mij toe en baden met mij. Ik genas onmiddellijk van al mijn wonden en was bevrijd van mijn moeilijkheden.“

— „ . . . twee weken voor ik St. George verliet verzamelden geesten van overledenen zich om mij heen en wilden weten waarom wij ze niet verlostten. Ze zeiden: . . . wij hebben het fundament gelegd voor de regering die u thans geniet. Wij zijn daarvan nooit afgeweken maar zijn haar en God trouw gebleven.“ Dat waren de ondertekenaars van de Onafhankelijkheidsverklaring van de Verenigde Staten en zij bleven twee dagen en twee nachten bij mij . . . Ik ging rechtstreeks naar het doopvont en vroeg broeder McAllister mij te dopen voor de ondertekenaars van de Onafhankelijkheidsverklaring en voor nog vijftig andere vooraanstaande mannen, bij elkaar honderd . . .

Wilford Woodruff verspilde blijkbaar nooit tijd of energie. Toen hij president was onderwees hij de Indianen in het zuidwesten het Evangelie. Hij had grote liefde en respect voor deze mensen en hoewel hij op dat moment 72 jaar was, was hij nog graag bij deze mensen en jaagde en viste als hij in de wildernis was. Deze grote zending en gezant van God was ook een echt buitenmens. Hij was een van de eersten in het westelijk deel van de Verenigde Staten die bij het vissen met kunst- vliegen experimenteerde.

Als president van de Kerk bleef hij zijn hart voor God uitstorten en om hulp vragen, opdat hij de heiligen op de juiste wijze zou kunnen leiden. Op 25 september 1890 maakte president Woodruff in het bekende Manifest aan

Hoogtepunten uit het leven van Wilford Woodruff
(1807—1898)

1 maart	leeftijd	
1807	—	Geboren in Farmington, Connecticut
1821	14	Werkt als molenaar
1833	26	Gedoopt
1834—36	27—29	Op zending in de Zuidelijke Staten
1837—38	30—31	Op zending in de Oostelijke Staten en Fox eilanden
1839	32	Geordend tot apostel
1839—41	32—34	Op zending in Groot-Britannië
1842	35	Zakelijk leider van <i>Times and Seasons</i>
1844—46	37—39	President van de Europese Zending
1848—50	41—43	Presideert de Kerk in de Oostelijke Staten
1856	49	Aangesteld als Kerkelijk Historicus
1877	70	Wordt president van de tempel te St. George
1879	72	Doet zendingswerk onder de Indianen
1887	80	Wordt leider van de Kerk als president van de Raad der Twaalven
1888	81	Wijdt de tempel te Manti in in besloten diensten
1889	82	Ondersteund als president van de Kerk
1890	83	Geeft manifest uit dat het meervoudig huwelijk beëindigt
1893	86	Wijdt tempel te Salt Lake in
1896	89	Vastendag wordt veranderd van de eerste donderdag van de maand in de eerste zondag
2 sept		
1898	91	Sterft te San Francisco

de wereld bekend dat het de wil van God was dat het meervoudig huwelijk zou worden beëindigd.

Aan het eind van zijn beleid, toen de vijandigheden tegen de Kerk verflauwden, vijde hij de tempel te Salt Lake in en leefde lang genoeg om te zien dat Utah een staat werd. Dit betekende dat de heiligen zelf hun plaatselijke burgerlijke leiders konden kiezen.

President Woodruff stierf in San Francisco, op 91 jarige leeftijd. Hij had zijn medemensen en God goed gediend. Hij had meer dan 175.000 mijl (280.000 km) gereisd om het Evangelie te prediken, had 2000 mensen in de Kerk gedoopt en had meer dan 7000 bladzijden kerkgeschiedenis geschreven, over een periode van 62 jaar. Hij was zending, molenaar, drukker, boer, pionier, kolonist, staatsman, apostel en profeet van de Heer Jezus Christus. Indien er iets uit zijn leven te leren valt, dan is dat de eeuwige vergelijking dat groot geloof plus grote ijver gelijk staat aan grote ervaringen.

Dit geldt voor een ieder van ons, zowel wat betreft het ontvangen van antwoord op onze gebeden als het beleven van wonderbaarlijke ervaringen bij alles wat wij in de Kerk doen. Indien wij hongeren en dorsten naar het getuigenis van de Geest in ons leven, moeten wij ons inspanningen getroosten die nodig zijn om het te ontvangen. Bent u bereid om dit te doen?

* Pulsipher, Zera (1789—1872) doopte Wilford Woodruff. Hij was lid van de Eerste Raad van Zeventig, alsmede patriarch.

Het Kampeervaardigheidsprogramma

Wanneer ons de vraag gesteld zou worden: „Wat is God?“, dan zouden wij in koor hetzelfde antwoord geven, namelijk „God is liefde“.

Ook de vraag: „Wie ben ik“, zou door ieder van ons worden beantwoord met: „Ik ben een kind van God.“

Omdat God liefde is en zoveel van Zijn dochters houdt, is er een geïnspireerd programma in de kerk tot stand gekomen, dat de naam draagt: kampeervaardigheidsprogramma, waaraan door alle meisjes van de leeftijd 12 t/m 17 jaar kan worden deelgenomen.

Dit meisjeskamp werd ook dit jaar weer gehouden, nu in de kampeerboerderij „de Uelenspleghel“ in Uffelte, Drente.

Dit programma heeft tot doel, de gebeurtenissen te versterken en eenieder in het kamp op te bouwen.

Dat het kamp aan zijn doel heeft beantwoord lijdt geen twijfel, want juist door deelname aan dit programma is Toos Douma van de gemeente Amersfoort gedoopt.

Niet alleen dat er door meisjes deelgenomen werd, maar ook leidsters deden hun uiterste best om het noorden te bepalen door middel van de sterren of de stand van de zon.

Als ontspanning werd tussendoor gevolksdans en ook de versnapering was altijd weer een zeer welkome traktatie. Eerbied voor Gods schepping, de natuur, werd geleerd door 's morgens heel vroeg te hiken met als opdracht iets nieuws te ontdekken, waar allen over moesten vertellen of een tekening van maken. Ook een kampvuurtje was voor velen een ideale bezigheid, vooral als het vijf minuten gebrand had, hetgeen de minimum-eis was om een vuur aan te houden.

De tweede- en derdejaars moesten hun kampvuur wel wat langer aanhouden, omdat zij kip aan 't spit moesten braden. Dank zij onze blaasbalg Anja van Schaik werd het een groot succes.

Dit alles ademt de kampsfeer, vreugde, ernst, zang en dans, kortom de moeite waard om het ook eens te proberen.

Afgesproken dan. Tot volgend jaar!

Zuster Rita Sluyter.

Touwknoopen onder supervisie van Zuster Rita Sluyter

E.H.B.O. — Bianca Arler speelt het slachtoffer.

Vuurtje stoken.

Het Jongenskamp

Het was zo warm, zo hoog-zomer tijdens het jongenskamp, dat wij van dit kamp voor De Ster slechts één foto ontvingen. En een verslagje kon er helemaal niet af, doch alle moeders weten dat de meeste jongens niet zo schrijverig zijn. Maar geloof maar gerust, dat ze een reuze fijn kamp hebben gehad en met verlangen uitzien naar het kamp in 1973.

Brief van Elder Cor van Drogen jr.

31 oktober 1972 is mijn zendingsperiode verstreken, waarin ik voor twee jaren in Nederland en Vlaanderen werkzaam was.

Gedurende deze tijd heb ik veel van de mensen, hun levensgewoonten en hun gedachtengangen geleerd.

Het is een ervaring van onschatbare waarde, die ik voor alle jonge priesterschapsdragers als bijna onmisbaar beschouw. Op zending heb je de gelegenheid om velerlei godsdienstige en filosofische groeperingen te ontmoeten.

Het is interessant te zien hoe mensen bepaalde theorieën ontwikkelen en dan de bijbel gebruiken om voor ideeën steun te zoeken, en soms zeer veel aanhangers krijgen. Ofschoon een verantwoord motief om een genootschap te stichten vaak zeer vaag is, hebben wij het recht niet om aan de oprechtheid van vele van deze mensen te twijfelen.

Ik besef steeds meer, en dit versterkt mijn getuigenis, dat alleen van Godswege een oplossing mogelijk is. Dan ben ik blij onze boodschap aan de wereld bekend te mogen maken, dat God inderdaad opnieuw op de rots van openbaring Zijn Kerk bouwde.

„Zij niet op vlees gebouwd.“ Niet kennen alleen, maar ons persoonlijk getuigenis is de kracht der Kerk.

Is het niet geweldig om in het Boek van Mormon zo'n sterke getuige van de waarheid te vinden.

Ik getuig dat het Evangelie van Jezus Christus in deze laatste dagen op aarde hersteld is en dat Joseph Smith een waar profeet van God was.

Elder C. van Drogen jr.

Ontmoeting in Zollikofen, Zwitserland

Tijdens de Nederlandse tempelweek in Zollikofen/Bern, Zwitserland, in augustus jongstleden, hadden wij het genoegen bisschop Stade en zuster Stade weer te ontmoeten.

Broeder en zuster Stade zijn sinds mei 1972 in Zollikofen en zijn in de tempel dienstbaar als tempelwerkers. Zij doen veel en belangrijk werk in het Huis des Heren.

Zij groeten alle leden, vrienden en bekenden in Nederland. Broeder Stade woonde de laatste tijd in Deventer, maar voordien woonde hij in Amsterdam, waar hij bisschop was van de wijk Amsterdam.

Voor wie broeder en zuster Stade willen schrijven volgt hier hun adres: Allmendstrasse 5, Zollikofen/Bern, Zwitserland.

Rataplan in Den Haag

Het is een onmogelijke zaak te trachten te vertellen hoe goed het M&A-congres wel was. Neem maar aan dat het steengoed was en dat iedereen geweldig enthousiast naar huis ging. Het congres werd in het Haagse kerkgebouw gehouden en stond in het teken van Rataplan (een rasechte politiehond uit het wilde westen).

De deelnemers waren dan ook in Indianenstammen ondergebracht. Er werd bij de Haagse leden geslapen en voor de onderbrenging was niets dan lof.

De dag werd steeds begonnen met een les; de lessen stonden alle in verband met het Plan van Zaligheid. Voor de geestelijke mens zorgden: broeder Wicher Panman, zuster Siegfried van de Put, broeder Guus Vreven jr. en zuster Tineke Zurhaar, op aantrekkelijke, informatieve, opbouwende en stimulerende wijze.

Verdere activiteiten waren: zwemmen in zee, gemengd voetbal, wandkleden maken, gezinsavond houden, genealogie, dansen, museumbezoek, e.a. Meestal werd de dag besloten met gezamenlijk op de trap zingen, wat de onderlinge verbondenheid sterk aantoonde en versterkte.

De week werd besloten met een geweldige slotavond voorafgegaan door een diner dat door zuster Verburgh en zuster Decombe (die de hele week voortreffelijk voor de inwendige mens hadden gezorgd) tot in de puntjes verzorgd was.

Het congreslied dat voor velen nog jarenlang een herinnering aan een geslaagd congres zal zijn, luidt:

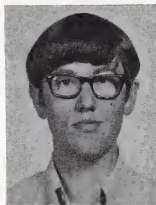
M-mannen en arenleessters doen hun best
Iedereen springt voor elkaar in de bres

Wij zijn hier samengekomen
Om elkaar talent te tonen
Rataplan wat is dat dan
't Is alles in een grote pan
Rataplan daar komen we an
Met kennis en talent.

De foto's geven een beeld van de slotavond.

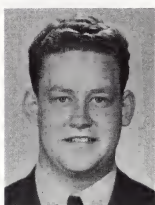
Dave Gout

AANGEKOMEN ZENDLINGEN

Alders, David F., Tunkhannock, Pennsylvania
Glauser, Douglas A., Brigham City, Utah
Lems, Annechien, Salt Lake City, Utah

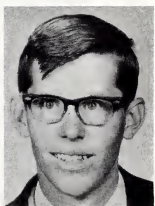

Meibos, Ralph, Provo, Utah
Roberts, Jan L., Bountiful, Utah
Ure, Bernie, Bountiful, Utah

VERTROKKEN ZENDELINGEN

Ylst, Eege, Los Angeles, California
Harper, Brian, Grants Pass, Oregon
Hunsaker, Greg, New Plymouth, Idaho

Jardine, Wade, Salt Lake City, Utah
Oates, William, Riverton, Utah
Sorensen, Clifford, Stockton, California

BELANGRIJK

Houdt Uw opgave in het oog.

Iedere ring en zending dient dezelfde hoeveelheid werk te verrichten (mannen en vrouwen), en wel het volgende:

- 100 dopen
- 100 endowments, incl. de voorbereidende verordeningen
- 110 verzegelingen van kinderen aan ouders
- 50 huwelijksverzegelingen

Al deze verordeningen dienen gedaan te worden, of de groep nu klein of groot is. Jeugdleiders dienen jongens en meisjes van 12 jaar en ouder aan te moedigen doopwerk te verrichten.

Voldoende voor dit doel geroepen tempelwerkers dienen de groep te vergezellen.

OVERIGE INSTRUCTIES

1. Lees het **Algemeen Kerkelijk Handboek No. 20 (1968)** en **Het Priesterschapsbulletin** na op tempelwerk.
2. Behalve voor verzegelingsdoeleinden, kunnen de ouders geen kinderen meenemen naar de tempel. Om aan hun ouders verzegeld te worden moeten kinderen van 8 jaar en ouder gedoopt zijn en hun eigen tempelaanbeveling hebben.
3. Elk gezin dat kinderen aan zich verzegeld wenst te hebben, dient in het bezit te zijn van een met de schrijfmachine ingevulde en gecontroleerde gezinslijst.
4. Een levend persoon die als ouder of als kind voorkomt op een gezinslijst, kan de volledig ingevulde lijst meenemen naar de tempel voor de verrichting van alle verordeningen voor het hele gezin. Doop en voorbereidende verordeningen dienen echter te geschieden voor endowment en verzegeling. Aangeraden wordt de lijst 2 of 3 weken te voren naar de tempel te sturen.
5. Voor dopen moeten de kinderen 12 jaar zijn en de jongens moeten het Aäronische Priesterschap dragen. Individuele of groepsaanbeveling is noodzakelijk.
6. Niemand kan een tempelaanbeveling krijgen voordat hij/zij een jaar lid van de Kerk is. Alleen het Eerste Presidentschap kan hierop een uitzondering maken.
7. Den eraan behoorlijk gekleed te tempel te betreden. Het is het **Huis des Heren**. Ga gekleed alsof U naar de avondmaalsvergadering gaat.
8. Indien U inlichtingen wenst, schrijf of bel gerust.

Het presidentschap van de Zwitsere tempel

Tempelplatz 4
CH - 3052 ZOLLIKOFEN
Tel. 41-31-570912

Immo Luschin v. Ebengreuth
Robert A. Simond
Georg J. Birsfelder

Overzicht van de diensten in de zwitserse tempel in 1973

ZATERDAGS 1e zaterdag van de maand:

Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Frans
Dienst C: Frans

2e zaterdag van de maand:

Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Duits
Dienst C: Duits

ZATERDAGS 3e zaterdag van de maand:

Dienst A: Engels
Dienst B: Engels
Dienst C: Duits

4e en 5e zaterdag van de maand:

Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Duits
Dienst C: Duits

VRIJDAGS

De vrijdag voor de 3e zaterdag van de maand: Dienst D: Engels

De 2e vrijdag van de maand: Dienst B: Spaans (alleen op afspraak)

De 4e vrijdag van de maand: Dienst B: Italiaans (alleen op afspraak)

DINSDAGS, WOENSDAGS, DONDERDAGS, VRIJDAGS

Jan. 2 Gesloten
9 Fins
16 vrij voor afspraak
23 Duits: Westduitse Zending
30 Duits: Ring Berlijn (alleen priesterschap)
Feb. 6 Zweeds
13 vrij voor afspraak
20 Engels: Servicemen's Stake
27 vrij voor afspraak
Mrt. 6 Deens
13 Duits: Ring Hamburg
20 vrij voor afspraak
27 Duits: Zuidduitse Zending
Apr. 3 Fins
10 Duits: Ring Stuttgart
17 Duits: Middenduitse Zending
24 Duits: Oostenrijkse Zending
Mei 1 Frans: Frans-Belgische Zending
8 Duits: Zwitserse Zending
15 Duits: Noordduitse Zending
22 Duits: Ring Berlijn
29 Frans: Frans-Zwitserse Zending
Juni 5 Duits: Noordduitse Zending
12 Duits: Ring Hamburg
19 Duits: Ring Zwitserland
26 vrij voor afspraak

Juli 3 Fins
10 Zweeds
17 Deens
24 Italiaans en Spaans
31 Frans: Franse Zending
Aug. 7 Zweeds
14 vrij voor afspraak
21 Deens
28 Duits: Westduitse Zending
Sep. 4 Duits + Engels (priesterschap)
11 gesloten
18 gesloten
25 gesloten
Okt. 2 gesloten
9 Duits: Noordduitse Zending
16 Duits: Ring Hamburg
23 Duits: Middenduitse Zending
30 Frans: Frans-Belgische Zending
Nov. 6 Internationale Priesterschap + Zweeds
13 vrij voor afspraak
20 Duits: Ring Zwitserland
27 Duits: Ring Stuttgart
Dec. 4 Duits: Zuidduitse Zending
11 Duits: Oostenrijkse Zending
18 vrij voor afspraak
25 gesloten

DAGINDELING

Dienst A: 7.00 uur

Dienst B: 10.00 uur

Dienst C: 12.30 uur (zaterdags 13.00 uur)

Dienst D: 17.30 uur

Namen worden binnen 30 minuten na bovenstaande tijden uitgegeven.

Endowments voor de levenden 10.00 uur, 13.00 uur (aanwezigheid in de tempel minstens één uur voor de tijd).

Huwelijksverzegelingen (levenden en doden): Na de diensten B en C of op afspraak.

Dopen: Op afspraak

Gesloten voor de zomer: 10 sep. — 4 okt.

Gesloten wegens feestdag: 31 mei

Gesloten wegens jaarwisseling: 24 dec. 1973 — 3 jan. 1974

Gesloten het hele jaar door: maandags

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

ALMELO

Hemmer, Maria Anna Bernadette, 21 juli 1972

APELDOORN

Hoogenboezem, Jan Adriaan, 7 juli 1972

Hoogenboezem-van Ommen, Gerrigje, 7 juli 1972

Hoogenboezem, Adriaan, 7 juli 1972

EINDHOVEN

Blitterswijk, Dirk Arie, 21 juli 1972

Blitterswijk-de Weger, Nella, 21 juli 1972

HEERLEN

Lataster, Cäcilia, 21 juli 1972

DEN HELDER

Duker, Petrus Gerardus, 3 augustus 1972

HILVERSUM

van Staveren, Gerbrand Johannes Cornelis, 5 juli 1972

NIJMEGEN

Visser, Franz Horst, 11 augustus 1972

UTRECHT

van der Meer, Johanna Geertruida, 9 augustus 1972

van der Horst, Cornelis, 26 juli 1972

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM

Hensgens, Johan Hendrik Joseph Maria, 27 juli 1972

Hensgens-Duister, Wilhelmina, 27 juli 1972

LEIDEN

Alt-Nieberg, Bernardina, 20 juli 1972

ROTTERDAM NOORD

Cohen, Jan Felix, 21 juli 1972

Cohen-Andringa, Elisabeth Maria, 21 juli 1972

Cohen, Roelof Alfred Arthur, 21 juli 1972

Cohen, Elisabeth, 21 juli 1972

Cohen, Maria, 21 juli 1972

Cohen, Jeannette Frederika, 21 juli 1972

Cohen, Geerdina Geertruida Nicolette, 21 juli 1972

Cohen, Bartholomeus Jacobus Fredericus, 21 juli 1972

Cohen, Jacobus Johannes Gerardus, 21 juli 1972

Cohen, Didericus Christoffel, 21 juli 1972

Krens, Johannes Bernardus Franciscus, 21 juli 1972

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

BRUSSEL

Goorden, Achiël Jeanna, priester, 11 juni 1972

EINDHOVEN

Blitterswijk, Dirk Arie, diaken, 30 juli 1972

Bolleboom, Martinus Ignatius, diaken, 16 juli 1972

HAARLEM

Eekelschot, Petrus Johannes, priester, 16 januari 1972

de Haan, Leonardus Bernardus, diaken, 9 juli 1972

Jansen, Petrus Johannes, priester, 16 januari 1972

Muurling, Gerrit, diaken, 6 augustus 1972

HEERLEN

Lataster, Matthys Joseph, leraar, 16 juli 1972

UTRECHT

Collé, Franciscus Hendricus, diaken, 5 maart 1972

Collé, Franciscus Hendricus, leraar, 26 juli 1972

GEZEGEND

BRUSSEL

Smets, Johan Camiel Hendrik, 16 juli 1972

Smets, Peggy, 16 juli 1972

Touw, Michel Johannes, 14 juni 1972

HEERLEN

Anderson, Brian Keith, 7 mei 1972

MAASTRICHT

Bodden, Angela Rhoda Anne, 9 april 1972

VLISSINGEN

Stigter, Marvin Johannes, 7 mei 1972

OVERLEDEN

ALKMAAR

van As, Jacobus Cornelis, 9 augustus 1972

ARNHEM

van Handenhove-Drinhuizen, Josephina Hermina Wihelmina, 15 juli 1972

BRUSSEL

Vekemans, Erna Maria Henri, 19 juli 1972

GRONINGEN

Dallinga, Jurrien, 14 april 1972

